

Innehåll

Promemorians huvudsakliga innehåll	5
1 Promemorians författningsförslag.....	7
1.1 Förslag till lag om ett europeiskt betalnings- föreläggande	7
1.2 Förslag till lag om ändring i utsökningsbalken	11
1.3 Förslag till lag om ändring i delgivningslagen (1970:428).....	13
1.4 Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet.....	15
1.5 Förslag till förordning om ett europeiskt betalnings- föreläggande	18
1.6 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten.....	21
2 Ärendet.....	23
3 Det europeiska betalningsföreläggandet.....	25
4 Överväganden och förslag.....	28

4.1	Beslutsmyndighet.....	28
4.2	Ingivande av ansökan och bestridande.....	30
4.3	Ansökningsavgift	33
4.4	Delgivning	34
4.5	Partiellt betalningsföreläggande	36
4.6	Kostnader i målet	37
4.7	Överlämnande av mål till tingsrätt eller annan myndighet.....	40
4.8	Förnyad prövning i undantagsfall	42
4.9	Verkställighet	45
4.10	Övriga handläggningsfrågor	47
5	Ikraftträdande m.m.....	51
6	Ekonomiska konsekvenser	53
7	Författningskommentar	55
7.1	Förslaget till lag om ett europeiskt betalningsföreläggande.....	55
7.2	Förslaget till lag om ändring i utsökningsbalken	65
7.3	Förslaget till lag om ändring i delgivningslagen (1970:428).....	66
7.4	Förslaget till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet.....	67
	Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006	71

Promemorians huvudsakliga innehåll

Europaparlamentet och Europeiska unionens råd antog den 12 december 2006 förordningen (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande. Genom förordningen införs ett förfarande som syftar till att borgenärer – när gäldenären har sitt hemvist i en annan medlemsstat – snabbt, enkelt och billigt ska kunna få obestridda krav fastställda i verkställbara avgöranden. Ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande ska erkännas och kunna verkställas i alla medlemsstater utan några mellanliggande förfaranden. Förordningen varken ersätter eller harmoniserar de nationella förfarandena för fastställande av obestridda krav i verkställbara avgöranden.

Förordningen trädde i kraft den 31 december 2006 och ska tillämpas fullt ut från och med den 12 december 2008.

Förordningen är direkt tillämplig i Sverige men kräver vissa kompletterande bestämmelser i fråga om bl.a. beslutsmyndighet, ansökningsavgift och verkställighet. I promemorian lämnas förslag på sådana kompletterande bestämmelser. Författningsförslagen är avsedda att träda i kraft den 12 december 2008.

1 Promemorians författningsförslag

1.1 Förslag till lag om ett europeiskt betalningsföreläggande

Härigenom föreskrivs följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande¹.

Ansökan

2 § En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som görs i Sverige ska ges in till Kronofogdemyndigheten.

Vad som sägs i första stycket gäller även om ansökan avser anspråk som enligt särskilda föreskrifter ska prövas av Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

3 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får föreskriva att ansökningar och bestridanden får ges in i form av elektroniska dokument.

¹ EUT L 399, 30.12.2006, s. 1 (Celex 32006R1896).

Med elektroniskt dokument avses en upptagning som har gjorts med hjälp av automatiserad behandling och vars innehåll och utställare kan verifieras genom ett visst tekniskt förfarande. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om vad som avses med ett elektroniskt dokument.

4 § Om en ansökan eller ett bestridande ges in i form av ett elektroniskt dokument, ska den lämnas till ett mottagningsställe för elektroniska dokument som Kronofogdemyndigheten har anvisat. En sådan handling ska anses ha kommit in till Kronofogdemyndigheten när den har anlant till ett sådant mottagningsställe.

5 § Ansökningsavgift ska betalas i förskott. Om sökanden inte följer ett föreläggande att betala ansökningsavgiften, ska ansökningsingen avvisas.

6 § Om Kronofogdemyndigheten inte har kunnat delge svaranden det europeiska betalningsföreläggandet, ska ansökan avvisas.

7 § Om sökanden återkallar sin ansökan, ska målet avskrivas.

Partiellt betalningsföreläggande

8 § Om ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdats för endast en del av den fordran som angetts i ansökan, ska den återstående delen av ansökan avskrivas.

Sökandens rätt till ersättning för kostnader i målet

9 § Ersättning till sökanden för kostnader i målet får avse ansökningsavgift samt skäligt belopp för

1. delgivningskostnader,

2. översättning av handlingar,
3. åtgärder som vidtagits i syfte att förmå svaranden att erlägga betalning för en förfallen skuld (inkassokostnader), och
4. sökandens eget arbete med anledning av målet samt arvode till ombud eller biträde.

Regeringen meddelar närmare föreskrifter om ersättning för kostnader enligt första stycket 3 och 4.

Överlämnande av mål till tingsrätt eller annan myndighet

10 § Om förfarandet ska gå vidare i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, ska Kronofogdemyndigheten överlämna målet till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet. Om ansökan gäller ett sådant anspråk som anges i 2 § andra stycket, ska överlämnande i stället ske till Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

Om en tingsrätt finner att det inte framgår av handlingarna att tingsrätten är behörig att handlägga målet, ska rätten överlämna målet till en annan tingsrätt som kan vara behörig. Vid överlämnande till Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd tillämpas 2 och 3 §§ lagen (1991:852) om betalningsföreläggande för fordringar i arbetstvister och fordringar som skall prövas av statens va-nämnd.

Ett beslut om överlämnande enligt andra stycket får inte överklagas.

11 § I mål som överlämnats till tingsrätt eller annan myndighet ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten. De av sökanden ingivna handlingarna ska anses som stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när domstolen förordnar om målets handläggning.

Överklagande

12 § Kronofogdemyndighetens beslut får inte överklagas.

Förnyad prövning

13 § En ansökan om förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande ska ges in till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet.

Beviljas en ansökan om förnyad prövning, ska rätten samtidigt besluta att ny handläggning ska ske vid Kronofogdemyndigheten.

Verkställighet

14 § Vid verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har vunnit laga kraft tillämpas, om inte annat följer av artikel 22 eller 23 i förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Övriga bestämmelser

15 § I den mån särskilda bestämmelser inte har meddelats i denna lag och annat inte heller följer av förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, gäller i tillämpliga delar vad som är föreskrivet om utsökningsmål i 1 kap. 3–5 §§ samt 2 kap. 6–9 och 20 §§ utsökningsbalken.

Denna lag träder i kraft den 12 december 2008.

1.2 Förslag till lag om ändring i utsökningsbalken

Härigenom föreskrivs i fråga om utsökningsbalken

dels att 3 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det i balken ska införas en ny paragraf, 3 kap. 12 a §, samt närmast före 3 kap. 12 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

1 §¹

Verkställighet får under de förutsättningar som anges i detta kapitel äga rum på grund av följande exekutionstitlar:

1. domstols dom, utslag eller beslut,
2. förlikning som är stadfäst av domstol,
3. godkänt strafföreläggande eller godkänt föreläggande av ordningsbot,
4. skiljedom,
5. förbindelse angående underhållsbidrag,
6. förvaltningsmyndighets beslut som enligt särskild föreskrift får verkställas,
7. handling som enligt särskild föreskrift får läggas till grund för verkställighet,

8. Kronofogdemyndighets utslag eller beslut i mål om betalningsföreläggande eller handräckning.

8. Kronofogdemyndighets utslag eller beslut i mål om betalningsföreläggande eller handräckning.

9. ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om

¹ Senaste lydelse 2006:672.

införande av ett europeiskt betalningsföreläggande¹.

Vad som i balken sägs om dom gäller, om ej annat föreskrivs, i tillämpliga delar även domstols utslag eller beslut samt Kronofogdemyndighets utslag eller beslut i mål om betalningsföreläggande eller handräckning.

Europeiskt betalningsföreläggande

12 a §

Ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten får verkställas utan särskilda villkor, om inte annat följer av artikel 22 eller 23 i förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Denna lag träder i kraft den 12 december 2008.

¹ EUT L 399, 30.12.2006, s. 1 (Celex 32006R1896).

1.3 Förslag till lag om ändring i delgivningslagen (1970:428)

Härigenom föreskrivs att 3 b § delgivningslagen (1970:428) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 b §¹

Har ett mål om betalningsföreläggande eller vanlig handräckning efter bestridande överlämnats till tingsrätt, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd, får svaranden delges sökandens begäran om överlämnande och andra handlingar i målet genom förenklad delgivning, om svaranden under handläggningen hos *kronofogdemyndigheten* har delgetts upplysning om att förenklad delgivning kan komma att användas i målet hos tingsrätten, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

Har ett mål om betalningsföreläggande eller vanlig handräckning *eller ett mål om europeiskt betalningsföreläggande* efter bestridande överlämnats till tingsrätt, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd, får svaranden delges sökandens begäran om överlämnande och andra handlingar i målet genom förenklad delgivning, om svaranden under handläggningen hos *Kronofogdemyndigheten* har delgetts upplysning om att förenklad delgivning kan komma att användas i målet hos tingsrätten, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

En tilltalad i ett brottmål vid tingsrätt får delges stämningensansökan och andra handlingar i målet genom förenklad delgivning om han eller hon i samband med föreläggande av ordningsbot, eller utredning av ett brott som enligt 48 kap. 13 § rättegångsbalken får beivras genom sådant föreläggande, har

¹ Senaste lydelse 2001:236.

delgetts upplysning om att förenklad delgivning kan komma att användas i brottmålet.

Denna lag träder i kraft den 12 december 2008.

1.4 Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 1 § samt 2 kap. 7 och 8 §§ lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.
1 §¹

Denna lag tillämpas vid behandling av personuppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet med utsökning och indrivning, skuldsanering, betalningsföreläggande och handräckning, tillsyn i konkurs samt i annan verksamhet som särskilt åligger Kronofogdemyndigheten, om behandlingen är helt eller delvis automatiserad eller om uppgifterna ingår i eller är avsedda att ingå i en strukturerad samling av personuppgifter som är tillgängliga för sökning eller sammanställning enligt särskilda kriterier.

Denna lag tillämpas vid behandling av personuppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet med utsökning och indrivning, skuldsanering, betalningsföreläggande och handräckning, *uropeiskt betalningsföreläggande*, tillsyn i konkurs samt i annan verksamhet som särskilt åligger Kronofogdemyndigheten, om behandlingen är helt eller delvis automatiserad eller om uppgifterna ingår i eller är avsedda att ingå i en strukturerad samling av personuppgifter som är tillgängliga för sökning eller sammanställning enligt särskilda kriterier.

Bestämmelserna i 4, 5 och 7 §§ samt 2 kap. gäller även vid behandling av uppgifter om juridiska personer och avlidna.

¹ Senaste lydelse 2006:733.

2 kap.

7 §

I verksamheten med betalningsföreläggande och handräckning *skall* det finnas en samling uppgifter som med hjälp av automatiserad behandling används gemensamt i verksamheten för de i 8 och 9 §§ angivna ändamålen (betalningsföreläggande- och handräckningsdatabas).

I verksamheten med betalningsföreläggande och handräckning *samt europeiskt betalningsföreläggande ska* det finnas en samling uppgifter som med hjälp av automatiserad behandling används gemensamt i verksamheten för de i 8 och 9 §§ angivna ändamålen (betalningsföreläggande- och handräckningsdatabas).

8 §²

Uppgifter får behandlas i databasen för tillhandahållande av information som behövs i Kronofogdemyndighetens verksamhet för

1. handläggningen av mål om betalningsföreläggande eller handräckning,

2. tillhandahållande av utslag i mål om betalningsföreläggande och handräckning, och

3. tillsyn, kontroll, uppföljning och planering av verksamheten.

1. handläggningen av mål om betalningsföreläggande, handräckning *eller europeiskt betalningsföreläggande,*

2. tillhandahållande av utslag i mål om betalningsföreläggande och handräckning *eller utfärdande av europeiska betalningsförelägganden,* och

² Senaste lydelse 2006:733.

Denna lag träder i kraft den 12 december 2008.

1.5 Förslag till förordning om ett europeiskt betalningsföreläggande

Härigenom föreskrivs följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna förordning innehåller föreskrifter som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande¹.

Ansökan

2 § Om en uppgift om parterna, som sökanden lämnat i ansökningsen eller på annat sätt, behöver ändras eller kompletteras, ska detta genast anmälas till Kronofogdemyndigheten.

3 § Vid inbetalning av ansökningsavgiften ska sökanden ange svarandens personnummer eller organisationsnummer.

4 § Kronofogdemyndigheten får tillåta att ansökningar görs på medium för automatisk databehandling.

Sådant tillstånd får ges en ingivare som kan antas på ett betryggande och tekniskt ändamålsenligt sätt ge in ett stort antal ansökningar. Tillståndet får återkallas, om det finns skäl för det.

5 § Om ansökan avser någon som inte har fyllt 18 år, ska Kronofogdemyndigheten genast sända en underrättelse om detta till överförmyndaren tillsammans med en kopia av ansökan.

¹ EUT L 399, 30.12.2006, s. 1 (Celex 32006R1896).

Föreläggande för svaranden

6 § Ett föreläggande enligt artikel 12 i förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande ska innehålla upplysning om förenklad delgivning enligt 3 b § första stycket delgivningslagen (1970:428).

Sökandens ersättning för kostnader i målet

7 § Ersättning för sökandens kostnader för

1. inkassoåtgärder som vidtagits med stöd av inkassolagen (1974:182) bestäms i enlighet med förordningen (1981:1057) om ersättning för inkassokostnader m.m.,

2. andra inkassoåtgärder än sådana enligt 1. får inte bestämmas till högre belopp än totalt 360 kr,

3. sökandens eget arbete med anledning av målet samt arvode till ombud eller biträde får inte bestämmas till högre belopp än 340 kr.

Ersättning enligt första stycket 2. ska minskas med belopp som utgått med anledning av inkassoåtgärder som vidtagits med stöd av inkassolagen.

Utfärdande av intyg

8 § Kronofogdemyndigheten ska, om någon begär det, på en kopia av ett europeiskt betalningsföreläggande som har utfärdats av myndigheten intyga att föreläggandet är äkta.

Verkställighet

9 § Vid ansökan om verkställighet i Sverige av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska betalningsföreläggandet vara översatt till svenska eller engelska.

Bestyrkande av översättningar

10 § En auktoriserad translator är behörig att bestyrka översättningar enligt artikel 21.2 b) i förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Dagbok och aktbildning

11 § Kronofogdemyndigheten får meddela föreskrifter om hur dagbok i målen ska föras i betalningsföreläggande- och handräkningsdatabasen.

I lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet regleras vilka uppgifter som får behandlas i databasen.

12 § Skriftliga ansökningar och yttranden från parterna i målet ska föras samman till en akt. Delgivningsbevis ska föras samman för sig eller föras till akten.

13 § Om ett mål överlämnas till en tingsrätt eller en annan myndighet med stöd av 10 § lagen (2008:000) om ett europeiskt betalningsföreläggande, ska Kronofogdemyndigheten lämna över alla handlingar i målet inklusive delgivningsbevis. Vid behov ska Kronofogdemyndigheten därvid ur betalningsföreläggande- och handräkningsdatabasen som förs enligt lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet ta fram utskrift av ansökan, förelägganden, beslut, dagbok och andra uppgifter som kan vara av betydelse för den fortsatta handläggningen. Handlingarna ska sedan ingå i den mottagande myndighetens akt.

Denna förordning träder i kraft den 12 december 2008.

1.6 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten

Härigenom föreskrivs att 1 § samt rubriken närmast före 1 § förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Avgifter i mål om betalningsföreläggande och handräckning

Avgifter i mål om betalningsföreläggande och handräckning *m.m.*

I mål om betalningsföreläggande, betalningsfastställelse ur pant, vanlig handräckning eller särskild handräckning som handläggs enligt lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning tas ansökningsavgift ut med 300 kr.

1 §¹

I mål om betalningsföreläggande, betalningsfastställelse ur pant, vanlig handräckning eller särskild handräckning som handläggs enligt lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning tas ansökningsavgift ut med 300 kr. *Samma ansökningsavgift tas ut i mål som handläggs enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande².*

Avser en ansökan, utöver betalningsföreläggande, också betalningsfastställelse ur pant eller vanlig handräckning tas endast en avgift ut.

¹ Senaste lydelse 1995:1054.

² EUT L 399, 30.12.2006, s. 1 (Celex 32006R1896).

Denna förordning träder i kraft den 12 december 2008.

2 Ärendet

Europaparlamentet och Europeiska unionens råd antog den 12 december 2006 förordningen (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande. Förordningen trädde i kraft den 31 december 2006 och ska tillämpas fullt ut från och med den 12 december 2008. Förordningen är publicerad i Europeiska unionens officiella tidning (EUT L 399, 30.12.2006, s. 1) och finns i svensk lydelse som *bilaga*.

En EG-förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig. En EG-förordning får därför inte införlivas i nationell rätt. I förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande har dock medlemsstaterna uttryckligen getts beslutanderätt i vissa frågor, bl.a. avseende vilka myndigheter eller domstolar som ska vara behöriga att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande. Därutöver föreskrivs att alla processrättsliga frågor som inte särskilt tas upp i förordningen ska regleras i nationell lag.

I promemorian föreslås dels kompletterande bestämmelser i frågor som enligt förordningen ska regleras i nationell lag, dels andra kompletterande bestämmelser som tillåts av förordningen och som bedöms nödvändiga för att säkerställa en ändamålsenlig tillämpning.

3 Det europeiska betalningsföreläggandet

EU har satt upp som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs. För att upprätta ett sådant område vidtar EU åtgärder på området för civilrättsligt samarbete som har gränsöverskridande följder och som behövs för att den inre marknaden ska fungera väl. En sådan åtgärd är att utarbeta ny gemenskapslagstiftning i frågor som stärker enskildas rätt att få sin sak prövad i domstol.

För de ekonomiska aktörerna inom EU är det av största betydelse att snabbt och effektivt kunna driva in obestridda fordringar. De inhemska förfarandena för fastställande av obestridda krav i verkställbara avgöranden skiljer sig avsevärt sinsemellan och kan ofta inte användas i gränsöverskridande fall. Det har därför bedömts nödvändigt med gemenskapslagstiftning som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela EU.

Genom förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande införs ett förfarande som syftar till att borgenärer – när gäldenären har sitt hemvist i en annan medlemsstat – snabbt, enkelt och billigt ska kunna få obestridda krav fastställda i verkställbara avgöranden. Förfarandet varken ersätter eller harmoniserar de befintliga nationella förfarandena för fastställande av obestridda krav i verkställbara avgöranden. Förfarandet ska endast tillämpas i gränsöverskridande fall. För att underlätta

handläggningen ska standardformulär i största möjliga utsträckning användas i all kommunikation mellan domstolen¹ och parterna.

Domstolens behörighet ska fastställas i enlighet med den s.k. Bryssel I-förordningen (artikel 6 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande). Av Bryssel I-förordningen följer att talan som huvudregel ska väckas vid domstol i den medlemsstat där svaranden har sitt hemvist. Förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande gäller som nyss nämnts endast i gränsöverskridande fall, dvs. i fall där åtminstone en av parterna har sitt hemvist i en annan stat än den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väcks är belägen (artikel 3). En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande i Sverige kommer således i princip undantagslöst göras av en sökande med hemvist i en annan medlemsstat och vara riktad mot en svarande med hemvist här.

Domstolen ska snarast möjligt och på grundval av uppgifterna i ansökan pröva om de formella villkor som uppställs i förordningen är uppfyllda och om fordran förefaller välgrundad (artikel 8). Om dessa villkor är uppfyllda, ska domstolen snarast möjligt och normalt inom 30 dagar från inlämnandet av ansökan utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande som ska delges svaranden (artikel 12.1).

Om svaranden sänder in ett bestridande inom 30 dagar från delgivningen, ska förfarandet gå vidare i enlighet med reglerna för de nationella ordinarie civilrättsliga förfarandena, såvida sökanden inte uttryckligen begärt att förfarandet i sådant fall ska avbrytas (artikel 17.1).

Om något bestridande inte kommer in ska domstolen utan dröjsmål förklara det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart (artikel 18.1). I vissa undantagsfall har svaranden rätt till en förnyad prövning trots att tidsfristen för bestridande löpt ut (artikel 20). Dessa undantagsfall kan jämföras med sådana situa-

¹ I förordningen definieras ”domstol” med samtliga myndigheter i en medlemsstat som är behöriga när det gäller europeiska betalningsförelägganden eller andra frågor som hör dit (artikel 5.3).

tioner för vilka den svenska processordningen medger användande av extraordinära rättsmedel.

Ett europeiskt betalningsföreläggande som blivit verkställbart i en medlemsstat ska erkännas och kunna verkställas i hela EU utan att det behövs någon verkställbarhetsförklaring i den medlemsstat där verkställighet ska ske (artikel 19).

Förordningen trädde i kraft den 31 december 2006 och ska tillämpas fullt ut från och med den 12 december 2008 (artikel 33).

4 Överväganden och förslag

4.1 Beslutsmyndighet

Förslag: En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som görs i Sverige ska prövas av Kronofogdemyndigheten. Det gäller även om ansökan avser anspråk som enligt särskilda föreskrifter ska prövas av Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

Skälen för förslaget: Enligt artikel 29.1 a) i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande bestämmer medlemsstaterna själva vilka myndigheter eller domstolar som ska pröva en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande. I beaktandesatserna till förordningen uttalas å ena sidan att medlemsstaterna bör ta hänsyn till behovet av att garantera möjligheten till en rättslig prövning och å andra sidan att prövningen inte behöver utföras av en domare (beaktandesatserna 12 och 16).

Kronofogdemyndigheten prövar ansökningar om betalningsföreläggande enligt lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning (BfL). Det ligger nära till hands att låta Kronofogdemyndigheten pröva även ansökningar om ett europeiskt betalningsföreläggande.

Det bör emellertid noteras att en svarande som är missnöjd med Kronofogdemyndighetens utslag i den ordinarie summariska processen, utan att ange några skäl, får ansöka om återvinning inom en månad från utslaget (52 och 53 §§ BfL). Har åter-

vinning sökts i rätt tid, överlämnas målet till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet (54 § BfL). I fråga om utslagets rättsverkan finns därmed en betydande skillnad i förhållande till vad som gäller för ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande. I mål om ett europeiskt betalningsföreläggande har svaranden nämligen endast i vissa undantagsfall rätt att ansöka om förnyad prövning (se vidare avsnitt 4.8). Avsaknaden av en rätt till omprövning genom en ansökan om återvinning kan tala för att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande bör prövas av allmän domstol. Enligt EG-förordningen ska dock beslutsmyndigheten endast göra en begränsad materiell prövning av en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, bl.a. för att kunna avvisa en uppenbart ogrundad fordran eller en obefogad ansökan (beaktandesats 16). En sådan prövning liknar i allt väsentligt den prövning som Kronofogdemyndigheten gör av en ansökan om betalningsföreläggande enligt lagen om betalningsföreläggande.

Sammantaget talar övervägande skäl för att Kronofogdemyndigheten bör anförtros uppgiften att pröva ansökningar om ett europeiskt betalningsföreläggande som görs i Sverige.

Förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande ska, med vissa undantag, tillämpas på privaträttens område i gränsöverskridande fall oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om (artikel 2). I svensk rätt finns bestämmelser om att vissa anspråk ska prövas av Arbetsdomstolen (lagen [1974:341] om rättegången i arbetstvister) respektive Statens va-nämnd (lagen [1976:839] om Statens va-nämnd). Eftersom förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande inte undantar sådana anspråk står det klart att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande får avse även anspråk som enligt svensk rätt ska prövas av Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd. Det bör dock i lag klargöras att ansökningar om ett europeiskt betalningsföreläggande som rör sådana anspråk ska ges in till Kronofogdemyndigheten och inte till Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

4.2 Ingivande av ansökan och bestridande

Förslag: I mål om ett europeiskt betalningsföreläggande ska ansökningar och bestridanden lämnas in i pappersform. I framtiden ska det vara möjligt att ge in sådana handlingar i form av elektroniska dokument. I avvaktan på att de tekniska lösningarna utarbetas ska dock Kronofogdemyndigheten, på samma villkor som vid den ordinarie summariska processen, kunna tillåta att större ingivare gör ansökningar på medium för automatisk databehandling.

Skälen för förslaget: I den ordinarie summariska processen uppställs krav på att ansökan ska vara skriftlig och undertecknad av sökanden eller dennes ombud (9 och 19 §§ BfL). Kronofogdemyndigheten får dock medge vissa större ingivare tillstånd att lämna in ansökningar på medium för automatisk databehandling (9 § BfL samt 6 och 7 §§ förordningen [1991:1339] om betalningsföreläggande och handräckning). Bestridanden ska vara skriftliga men behöver inte undertecknas (31 § BfL). Skriftliga handlingar ska normalt sett ges in per post. När det gäller andra kommunikationssätt görs i varje enskilt fall en bedömning av om skriftlighetskravet kan anses uppfyllt. I de flesta fall godtas handlingar som getts in per telefax och även e-postmeddelanden kan ibland accepteras. Dessa kommunikationssätt kan dock inte användas då handlingarna ska vara undertecknade.

Ansökningar om respektive bestridanden av ett europeiskt betalningsföreläggande ska lämnas in i pappersform eller med hjälp av något annat kommunikationsmedel, inbegripet kommunikation på elektronisk väg, som godtas av den medlemsstat där föreläggandet ska utfärdas (artiklarna 7.5 och 16.4 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande). Dessa handlingar ska också undertecknas. Om handlingarna lämnas in på elektronisk väg, ska de undertecknas i enlighet med EG-direktivet om gemenskapsramverk för elektroniska signaturer (1999/93/EG), om det inte hos beslutsmyndigheten finns ett

alternativt elektroniskt kommunikationssystem som är tillgängligt för en viss grupp förhandsregistrerade autentiserade avsändare och som gör det möjligt att på ett säkert sätt identifiera dessa avsändare (artiklarna 7.6 och 16.5).

Det är lämpligt att parterna i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande, i så stor utsträckning som förordningen tillåter, kan kommunicera med Kronofogdemyndigheten på samma sätt som i mål om betalningsföreläggande enligt lagen om betalningsföreläggande. En utgångspunkt är därför att ansökningar och bestridanden ska ges in i pappersform.

Medborgarna efterfrågar emellertid i allt större utsträckning möjligheten att kommunicera elektroniskt med myndigheterna. Vid förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande ska parterna och beslutsmyndigheten använda sig av standardformulär. I beaktandesats 11 till förordningen uttalas att denna ordning syftar till att underlätta handläggningen och att möjliggöra användningen av automatisk databehandling. Det kan också nämnas att det inom EU pågår ett arbete om rättsinformation (e-juridik). En rådsarbetsgrupp har tillsatts och ett område som arbetsgruppen ska prioritera är att förbereda en elektronisk modell för det praktiska genomförandet av det europeiska betalningsföreläggandet. Inom andra rättsområden där det tidigare funnits krav på skriftlighet och undertecknande har det på senare år införts en möjlighet till elektronisk kommunikation mellan parterna och beslutsmyndigheten. Det gäller bl.a. tull- och skatteområdet. När det gäller inskrivningsärenden har det införts ett legalt stöd för elektronisk kommunikation trots att de tekniska lösningarna ännu inte finns på plats (jfr prop. 2005/06:28 s. 20 f.). Sammantaget finns det därför skäl att, när Kronofogdemyndigheten har utarbetat tillfredsställande tekniska lösningar, låta parterna i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande lämna in ansökningar och bestridanden på elektronisk väg.

Mot denna bakgrund bör regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer i lag bemyndigas att meddela föreskrifter om att ansökningar respektive bestridanden får ges in i form av

ett elektroniskt dokument. Begreppet elektroniskt dokument används redan inom andra rättsområden och innefattar olika tekniska lösningar som uppfyller kraven på god säkerhet (jfr 19 kap. 10 § andra stycket jordabalken och 10 kap. 26 § skattebetalningslagen [1997:483]). Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör ges rätt att meddela föreskrifter om vad som avses med elektroniskt dokument. Vid utformningen av dessa föreskrifter ska EG-förordningens krav på undertecknande beaktas. Det är i det här sammanhanget värt att påpeka att det regelverk som utvecklas i alla avseenden måste vara teknikneutralt för att fullt ut erbjuda den flexibilitet som krävs för att kunna tillvarata den snabba tekniska utvecklingen inom elektronisk kommunikation.

Beslutsmyndigheten ska utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande snarast möjligt och normalt inom 30 dagar från inlämnandet av ansökan (artikel 12.1). Svaranden ska lämna in ett eventuellt bestridande inom 30 dagar från det att han eller hon delgivits ett föreläggande (artikel 16.2). Av dessa bestämmelser följer att det är väsentligt att beslutsmyndigheten enkelt kan fastställa när en ansökan respektive ett bestridande kom in till myndigheten på annat sätt än i pappersform. Kronofogdemyndigheten bör därför upprätta ett särskilt mottagningsställe för elektroniska dokument. Ansökningar och bestridanden bör anses inkomna till myndigheten när de anlät till den server som har anvisats som mottagningsställe (jfr prop. 2005/06:28 s. 37 f.). Det bör påpekas att detta inte på något sätt avser att påverka frågan om när ett elektroniskt dokument ska anses inkommen i tryckfrihetsförordningens mening.

I avvaktan på att de tekniska lösningarna utarbetas bör Kronofogdemyndigheten ha möjlighet att, på samma villkor som vid den ordinarie summariska processen, ge tillstånd till större ingivare att lämna in ansökningar på elektronisk väg. I förordning bör därför Kronofogdemyndigheten ges rätt att i enskilda fall tillåta att ansökningar görs på medium för automatisk databehandling.

4.3 Ansökningsavgift

Förslag: I mål om ett europeiskt betalningsföreläggande ska en ansökningsavgift om 300 kr tas ut.

Ansökningsavgiften ska betalas i förskott. Om sökanden inte följer ett föreläggande att betala ansökningsavgiften, ska ansökan avvisas.

Skälen för förslaget: I beaktandesats 15 till förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande uttalas att en ansökan bör medföra betalning av eventuella tillämpliga domstolsavgifter. Förordningen innehåller ingen bestämmelse om hur stor avgift som får tas ut men de sammantagna avgifterna får inte överstiga avgifterna för ett ordinarie civilrättsligt förfarande som inte har föregåtts av ett förfarande för ett europeiskt betalningsföreläggande (artikel 25.1).

I mål om betalningsföreläggande enligt lagen om betalningsföreläggande tas ansökningsavgift ut med 300 kr. Motsvarande bör gälla i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande. En sådan bestämmelse bör tas in i förordning.

Som redan nämnts kommer sökanden i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande som handläggs i Sverige med få undantag ha hemvist i en annan medlemsstat. För att undvika eventuella problem med att i efterhand kräva betalning av en sökande med hemvist utomlands bör ansökningsavgiften krävas in i förskott. En bestämmelse om detta bör tas in i lag.

Konsekvenserna av att sökanden inte betalar föreskriven domstolsavgift tas inte upp i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande och ska därför regleras i nationell lag. Om sökanden i ett mål som handläggs enligt lagen om betalningsföreläggande inte följer ett föreläggande om att betala ansökningsavgiften i förskott, ska ansökan avvisas (20 § BfL). Detsamma bör gälla vid en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande. En bestämmelse med detta innehåll bör tas in i lag.

I likhet med vad som gäller i mål som handläggs enligt lagen om betalningsföreläggande och som efter bestridande överlämnas till tingsrätt bör någon förnyad ansökningsavgift inte tas ut om förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande efter bestridande går vidare i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden.

4.4 Delgivning

Förslag: Om Kronofogdemyndigheten inte har kunnat delge svaren det europeiska betalningsföreläggandet, ska ansökan avvisas.

För att underlätta den fortsatta handläggningen av mål som inleds genom ett förfarande för ett europeiskt betalningsföreläggande ska Kronofogdemyndigheten delge svaren information om förenklad delgivning så att sådan delgivning kan användas i tingsrätt, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd, om målet efter bestridande överlämnas dit.

Skälen för förslaget: Vid utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande ska beslutsmyndigheten se till att svaren delges föreläggandet i överensstämmelse med nationell lagstiftning på ett sätt som uppfyller de minimikrav som stadgas i förordningen (artikel 12.5 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande).

Innebörden av regleringen är att de delgivningssätt som tillhandahålls enligt nationell lagstiftning får användas endast i den mån de uppfyller vissa i förordningen angivna minimikrav (artiklarna 13–15). Det är dock inte nödvändigt att nationell rätt innehåller alla de delgivningssätt som räknas upp i förordningen.

De flesta av de delgivningssätt som tillhandahålls i delgivningslagen (1970:428) uppfyller minimikraven i förordningen, bl.a. ordinär delgivning, stämningsmannadelgivning och delgivning genom s.k. spikning. En del av delgivningssätten uppfyller

dock inte de aktuella kraven. Till att börja med omfattas inte några av de personer med vilka delgivning kan ske enligt 12 och 13 §§ delgivningslagen, s.k. surrogatdelgivning, av uppräknningen i artikel 14.1 b) i förordningen. Enligt minimikraven i förordningen ska vidare en skriftlig underrättelse om delgivningen lämnas i den söktes brevlåda, om delgivning sker genom deponering på ett postkontor eller hos behörig myndighet (artikel 14.1 d). Vid kungörelsedelgivning enligt 17 § delgivningslagen uppställs dock inte något sådant krav varför detta delgivningssätt inte kan användas vid delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande. Telefondelgivning respektive delgivning med den söktes ombud uppfyller visserligen minimikraven i förordningen men delgivningslagen tillåter inte att dessa delgivningssätt används när det gäller handling genom vilken förfarandet inleds eller föreläggande som innebär att den sökta personligen ska fullgöra något (jfr 3 och 11 §§ delgivningslagen).

Enligt svensk rätt ombesörjs delgivning av myndigheten. Begär part att själv få ombesörja delgivningen, kan myndigheten medge detta, om det kan ske utan olägenhet. Har parten inte inkommit med bevis om delgivning inom föreskriven tid, ska myndigheten själv utan dröjsmål ombesörja delgivningen (2 § delgivningslagen). Denna regel är tillämplig även vid förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande.

I den ordinarie summariska processen ska Kronofogdemyndigheten, om delgivning av ansökan inte har kunnat ske, pröva om försöken till delgivning ska fortsätta eller om sökanden ska erbjudas att själv ombesörja delgivningen. Om sökanden inte antar erbjudandet, ska ansökningen avvisas (30 § BfL). Om sökanden antar erbjudandet men misslyckas med att delge svaren, förfaller ansökan (29 § tredje stycket BfL och 32 kap. 2 § rättegångsbalken).

Som redan nämnts kommer sökanden i ett mål om europeiskt betalningsföreläggande som handläggs i Sverige med få undantag ha sitt hemvist i en annan medlemsstat. I denna situation är det olämpligt att kräva att sökanden själv ska ombesörja delgivningen i Sverige. Det bör därför inte införas en regel om att

sökanden i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande ska erbjudas att själv ombesörja delgivningen vid påföljd av att ansökningen annars avvisas. Som nämnts ovan får visserligen Kronofogdemyndigheten, på sökandens begäran, medge att sökanden själv ombesörjer delgivningen. Om sökanden misslyckas med delgivningen kvarstår dock Kronofogdemyndighetens skyldighet att ombesörja delgivningen.

Det bör emellertid i lag införas en regel för den situationen att Kronofogdemyndigheten trots upprepade försök inte lyckats delge svaranden det europeiska betalningsföreläggandet. Kronofogdemyndigheten bör i en sådan situation få avvisa ansökan.

För att underlätta den fortsatta handläggningen av mål som inleds genom summarisk process delges svaranden information om förenklad delgivning hos Kronofogdemyndigheten för att sådan delgivning ska kunna användas i tingsrätt, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd, om målet efter bestridande överlämnas dit (3 b § delgivningslagen). En motsvarande bestämmelse bör införas beträffande mål som inleds genom ett förfarande för ett europeiskt betalningsföreläggande.

4.5 Partiellt betalningsföreläggande

Förslag: Utfärdas ett europeiskt betalningsföreläggande för endast en viss del av fordran som angetts i ansökan, ett s.k. partiellt betalningsföreläggande, ska den återstående delen av ansökan avskrivas.

Skälen för förslaget: Om de formella kraven på ansökan är uppfyllda endast för en del av fordran, ska sökanden uppmanas att godta eller avvisa ett förslag om ett europeiskt betalningsföreläggande för det belopp som beslutsmyndigheten angett (artikel 10.1 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande). Om sökanden inom den givna tidsfristen godtar ett sådant förslag, ska beslutsmyndigheten utfärda ett europeiskt

betalningsföreläggande för den del av fordran som godtagits av sökanden. Konsekvenserna med avseende på den återstående delen av den ursprungliga fordran ska regleras i nationell lag (artikel 10.2). Om sökanden inte svarar inom den givna tidsfristen eller avvisar beslutsmyndighetens förslag, ska ansökan avvisas i dess helhet (artikel 10.3).

Innebörden av bestämmelserna i förordningen är att sökanden på beslutsmyndighetens uppmaning kan godta eller avvisa ett förslag till ändring av ansökan. En sökande som godtar ett förslag till ett s.k. partiellt betalningsföreläggande får anses återkalla den återstående delen av ansökan. Om en sökande i ett mål som handläggs enligt lagen om betalningsföreläggande återkallar en del av sin ansökan, ska den återstående delen avskrivas (22 § BfL). Samma lösning bör väljas beträffande europeiska betalningsförelägganden. Den återstående delen av ansökan bör alltså avskrivas. En bestämmelse med detta innehåll bör tas in i lag.

4.6 Kostnader i målet

Förslag: I mål om ett europeiskt betalningsföreläggande får ersättning till sökanden avse ansökningsavgift samt skäligt belopp för delgivningskostnader, för översättning av handlingar, för inkassokostnader och för sökandens eget arbete med anledning av målet samt arvode till ombud eller biträde.

Skälen för förslaget: I en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska sökanden ange bl.a. vilka kostnader som han eller hon vill ha ersättning för (artikel 7.2 b i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande). Förordningen innehåller ingen regel som begränsar sökandens rätt till kostnadsersättning.

En ordning som innebär att sökanden kan få obegränsad ersättning för sina kostnader, t.ex. höga ombudsarvoden, skulle

motverka syftet med förordningen, nämligen att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden som rör obestridda fordringar i gränsöverskridande fall. Det är därför lämpligt att införa en regel som begränsar sökandens rätt till kostnadsersättning. En utgångspunkt bör vara att sökanden i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande ska ha samma möjligheter att få ersättning för sina kostnader som vid den ordinarie summariska processen.

I den ordinarie summariska processen gäller ett generellt undantag från rätten till ersättning för fall där sökanden inlett förfarandet i onödan, t.ex. när svaranden inte fått tillfälle att frivilligt betala skulden eller när betalning faktiskt skett innan förfarandet inletts (prop. 1989/90:85 s. 133). Undantagsregeln gäller dock i praktiken endast i mål om särskild handräckning i vilka Kronofogdemyndigheten ska pröva anspråket även om svaranden bestritt ansökan. I mål om ett europeiskt betalningsföreläggande ska Kronofogdemyndigheten endast göra en preliminär materiell prövning av yrkandet och bl.a. avvisa ett uppenbart ogrundat anspråk eller en obefogad ansökan (se beaktandesats 16). Inom ramen för en sådan prövning torde det bli svårt för Kronofogdemyndigheten att, utan att svaranden bestritt föreläggandet, kunna bedöma om förfarandet inletts i onödan. Det finns därför inte någon anledning att införa en generell undantagsregel från rätten till ersättning för de fall när sökanden inlett ett förfarande för ett europeiskt betalningsföreläggande i onödan.

I den ordinarie summariska processen är rätten till ersättning vidare begränsad till vissa kostnader. Ersättning får avse ett skäligt belopp för sökandens eget arbete med anledning av målet samt arvode till ombud eller biträde (för närvarande sammanlagt 340 kr i mål om betalningsföreläggande). Ersättning får därutöver avse dels ansöknings- och expeditonsavgifter samt registreringsbevis, om sådant bevis har behövts, dels skälig ersättning för kostnader för delgivning, översättning och kopiering (förordningen [1991:1340] om ersättning för kostnader i mål om betalningsföreläggande eller handräckning hos Kronofogdemyndig-

heten). Sökanden har även rätt till ersättning för kostnader för inkassoåtgärder som syftar till att förmå svaranden att erlægga betalning för en förfallen skuld, dock endast i den mån ersättning kan utgå enligt lagen (1981:739) om ersättning för inkassokostnader m.m. (jfr 23 § andra stycket BfL).

Även i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande bör rätten till ersättning vara begränsad till vissa kostnader. I enlighet med vad som gäller i den ordinarie summariska processen bör sökanden ha rätt till ersättning för kostnader som avser ansökningsavgift samt skäligt belopp för översättning och för sökandens eget arbete med anledning av målet samt arvode till ombud eller biträde. Delgivning ska som huvudregel ombesörjas av Kronofogdemyndigheten (se avsnitt 4.4). Om Kronofogdemyndigheten i undantagsfall skulle godta att sökanden själv ombesörjer delgivningen, bör dock sökanden ha rätt till skälig ersättning för delgivningskostnader. I mål om ett europeiskt betalningsföreläggande behöver sökanden inte inhämta något registreringsbevis. Det behöver därför inte införas någon rätt till ersättning för sådant. Sökanden bör däremot ha rätt till ersättning för kostnader för åtgärder som vidtagits i syfte att förmå svaranden att erlægga betalning för en förfallen skuld (inkassokostnader). Detta bör gälla oavsett om inkassoåtgärderna vidtagits i Sverige eller i en annan medlemsstat. Det är dock lämpligt att ersättningens storlek begränsas på motsvarande sätt som i den ordinarie summariska processen. En regel innehållande en uttömmande uppräkningslista av vilka kostnader sökanden kan få ersättning för i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande bör tas in i lag.

I den ordinarie summariska processen gäller vidare att sökanden, om det finns synnerliga skäl för det, ska ersätta svaranden för dennes kostnader i målet om en ansökan avvisas eller avskrivs. Ett yrkande om sådan ersättning får dock inte framställas i målet hos Kronofogdemyndigheten (51 § BfL). I de fall ansökningar om ett europeiskt betalningsföreläggande avvisas eller avskrivs torde det vara ytterst sällsynt att svaranden har ådragit sig några kostnader i målet. Det finns därför inte något

behov av att införa en rätt till kostnadsersättning för svaranden i dessa situationer. I de fall målet överlämnas till tingsrätt gäller rättegångsbalkens regler om ersättning för rättegångskostnader.

4.7 Överlämnande av mål till tingsrätt eller annan myndighet

Förslag: Om förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande ska gå vidare i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, ska Kronofogdemyndigheten överlämna målet till en tingsrätt, som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

I mål som överlämnas till tingsrätt eller annan myndighet ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten. De av sökanden ingivna handlingarna ska anses som stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när domstolen förordnar om målets handläggning.

Om en tingsrätt finner att det inte framgår av handlingarna att tingsrätten är behörig att handlägga målet, ska rätten överlämna målet till en annan tingsrätt som kan vara behörig. Motsvarande ska gälla vid handläggningen i Arbetsdomstolen och Statens va-nämnd.

Ett beslut om överlämnande ska inte få överklagas.

Skälen för förslaget: Om ett europeiskt betalningsföreläggande bestritts i rätt tid och sökanden inte uttryckligen begärt att förfarandet i sådant fall ska avbrytas, ska förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden (artikel 17.1 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande). Övergången till ett sådant ordinarie förfarande ska regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten (artikel 17.2).

Inom den ordinarie summariska processen ska Kronofogdemyndigheten, om svaranden bestritt ansökan och sökanden begärt överlämnande, överlämna målet till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet (36 § BfL). Regleringen innebär att målet normalt överlämnas till den tingsrätt inom vars domkrets svaranden har sitt hemvist. Ett beslut om överlämnande får inte överklagas (56 § BfL). Det finns även ett antal bestämmelser som reglerar tingsrättens handläggning efter att målet överlämnats dit. Talan ska anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten, de av sökanden ingivna handlingarna ska anses som stämningsansökan och stämning i målet ska anses utfärdad när rätten förordnar om målets handläggning (60 § BfL). Om det inte framgår av handlingarna att tingsrätten är behörig att handlägga målet, ska rätten överlämna målet till en annan tingsrätt som kan vara behörig. Ett sådant beslut får inte överklagas (61 § BfL).

Om ett mål om europeiskt betalningsföreläggande ska gå vidare i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, bör ett överlämnande ske på samma sätt som i den ordinarie summariska processen. Motsvarande bestämmelser som gäller för den ordinarie summariska processen bör alltså införas för förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande.

Som nämns i avsnitt 4.1 kan en ansökan om betalningsföreläggande även gälla anspråk som enligt särskilda föreskrifter ska prövas av Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd. Om en sådan ansökan bestrids, ska målet överlämnas till Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd (2 och 3 §§ lagen [1991:852] om betalningsföreläggande för fordringar i arbetstvister och fordringar som skall prövas av statens va-nämnd). Motsvarande bör gälla vid överlämnande av mål om ett europeiskt betalningsföreläggande som rör sådana anspråk.

4.8 Förnyad prövning i undantagsfall

Förslag: Ansökningar om förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande ska göras till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet. Vid en sådan prövning ska lagen (1996:242) om domstolsärenden tillämpas. Beviljas en ansökan om förnyad prövning, ska rätten samtidigt besluta att ny handläggning ska ske vid Kronofogdemyndigheten.

Skälen för förslaget: I den ordinarie summariska processen får en svarande, som är missnöjd med Kronofogdemyndighetens utslag, ansöka om återvinning inom en månad från utslaget (52 och 53 §§ BfL). Svaranden behöver inte ange några skäl för sin ansökan och har återvinning sökt i rätt tid överlämnas målet till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet (54 § BfL).

Sedan tiden för återvinning löpt ut får ett utslag i den ordinarie summariska processen rättskraft i enlighet med vad som gäller för en lagakraftvunnen tvistemålsdom (64 § BfL). I den situationen kan utslag således endast angripas med extraordinära rättsmedel. Sådana ansökningar prövas av hovrätt (58 kap. 10 a och 13 §§ samt 59 kap. 5 § rättegångsbalken jämte NJA 1993 s. 427).

Ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande kan varken överklagas eller återvinnas. De yrkanden och omständigheter som finns angivna i ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande blir således rättskraftigt avgjorda genom utfärdandet. Enligt förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande har svaranden endast i vissa undantagsfall rätt att ansöka om förnyad prövning. En situation är när delgivning skett utan bevis på att svaranden mottagit handlingen och delgivningen, utan svarandens egen förskyllan, inte har skett i så god tid att svaranden haft möjlighet att förbereda sitt svaromål (artikel 20.1 a). Ordet delgivning i det andra ledet måste förstås som när

svaranden fick del av handlingen. En annan situation är när svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter (artikel 20.1 b). Dessa båda situationer förutsätter också att svaranden vidtar åtgärder utan dröjsmål. Ytterligare en situation är när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i förordningen eller på grund av andra exceptionella omständigheter (artikel 20.2). Om den behöriga domstolen avslår svarandens ansökan om förnyad prövning, ska det europeiska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan. Om domstolen däremot beslutar att en förnyad prövning är motiverad, ska betalningsföreläggandet förlora sin giltighet (artikel 20.3). Vilka beslutsmyndigheter som ska vara behöriga att pröva ansökningar om förnyad prövning och det förfarande som ska gälla vid en sådan prövning ska regleras i nationell lag (artiklarna 26 och 29.1 b).

I beaktandesats 25 till förordningen uttalas att svarandens rätt att ansöka om förnyad prövning inte innebär en andra möjlighet att bestrida fordran. Under den förnyade prövningen bör sakförhållanden i målet inte bedömas utöver vad som följer av de exceptionella omständigheter som svaranden åberopat, t.ex. att betalningsföreläggandet grundades på att oriktiga uppgifter lämnats i ansökningsformuläret. En ansökan om förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande kan således jämföras med en ansökan om extraordinärt rättsmedel enligt svensk rätt. De grunder för förnyad prövning som gäller när svaranden av tidsskäl eller på grund av exceptionella omständigheter haft svårigheter att bestrida fordran kan jämföras med grunderna för återställande av försutten tid (58 kap. 11 § rättegångsbalken). Den grund för förnyad prövning som gäller när det är uppenbart att betalningsföreläggandet utfärdats felaktigt kan jämföras med grunderna för resning och domvilla (58 kap. 1 § och 59 kap. 1 § rättegångsbalken). Ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande torde mot denna bakgrund inte få angripas med de

extraordinära rättsmedel som finns tillgängliga enligt nationell rätt.

När det gäller frågan vilken domstol som bör vara behörig vore en möjlighet att låta ansökningar om förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande prövas på samma sätt som när ett lagakraftvunnet utslag angrips med extraordinära rättsmedel. Detta skulle dock kräva särskilda förfaranderegler rörande bl.a. forum, ansökans innehåll och överklagande. En mer lämplig ordning är att ansökningar om förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande prövas av en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet.

En ansökan om förnyad prövning torde inte kräva att rätten annat än undantagsvis behöver utreda de närmare omständigheterna kring fordran (jfr prop. 2005/06:10 s. 48 f.). En sådan ansökan borde i normalfallet kunna prövas på handlingarna. Mot denna bakgrund bör lagen (1996:242) om domstolsärenden göras tillämplig på förfarandet. Därigenom tillhandahålls ett tydligt regelverk för frågor rörande bl.a. ansökans innehåll, kommunikationsskyldighet och överklagande.

Som nämnts ovan förlorar det europeiska betalningsföreläggandet sin giltighet när en ansökan om förnyad prövning beviljas. Med uttrycket förlorar sin giltighet torde avses att betalningsföreläggandet ska undanröjas. Den nya prövning av ansökan som ska ske bör handhas av Kronofogdemyndigheten. När en ansökan om förnyad prövning beviljas, bör därför rätten samtidigt besluta att ny handläggning ska ske vid Kronofogdemyndigheten. En regel med detta innehåll bör tas in i lag.

4.9 Verkställighet

Förslag: Ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart ska få verkställas i Sverige utan särskilda villkor, om inte annat följer av artikel 22 eller 23 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande.

Vid ansökan om verkställighet i Sverige av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska betalningsföreläggandet vara översatt till svenska eller engelska.

Kronofogdemyndigheten ska, om någon begär det, på en kopia av ett europeiskt betalningsföreläggande som har utfärdats av myndigheten intyga att föreläggandet är äkta.

En auktoriserad translator ska vara behörig att bestyrka en översättning av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Skälen för förslaget: Förfarandet vid verkställighet av ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande ska regleras av lagstiftningen i den medlemsstat där verkställighet söks. Ett betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska verkställas enligt samma villkor som ett verkställbart beslut som utfärdats i verkställighetsmedlemsstaten (artikel 21.1 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande).

Utslag i mål om betalningsföreläggande får verkställas genast, om inte något annat beslutats med anledning av ansökan om återvinning eller överklagande (3 kap. 11 § utsökningsbalken). I mål om ett europeiskt betalningsföreläggande får svaranden varken överklaga eller ansöka om återvinning. Det framstår därför som mindre lämpligt att låta europeiska betalningsförelägganden verkställas på samma sätt som utslag i mål om betalningsföreläggande. Ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande bör i stället jämföras med en svensk dom som har vunnit laga kraft, som får verkställas utan särskilda villkor (3 kap. 3 § utsökningsbalken). Ett europeiskt betalningsföreläggande får

dock inte verkställas om något annat följer av artikel 22 eller 23 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande

Verkställighet ska kunna ske i Sverige oavsett om betalningsföreläggandet utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten eller av en beslutsmyndighet i en annan medlemsstat. Inom utsökningsrätten gäller andra bestämmelser för svenska avgöranden än för utländska avgöranden som får verkställas här i riket (se 3 kap. 1 och 2 §§ utsökningsbalken). Det bör därför i en lag om ett europeiskt betalningsföreläggande införas en regel om verkställighet i Sverige av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat och en motsvarande regel i utsökningsbalken avseende verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten.

Enligt förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande ska sökanden vid verkställighet i en annan medlemsstat lämna in en kopia av föreläggandet, i den lydelse som förklarats verkställbart av ursprungsdomstolen, vilken ska uppfylla de nödvändiga villkoren för fastställande av dess äkthet (artikel 21.2 a). Det bör därför i förordning införas en skyldighet för Kronofogdemyndigheten att, om någon begär det, på en kopia av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats av myndigheten intyga att föreläggandet är äkta.

Sökanden ska vidare vid behov lämna in en översättning av det europeiska betalningsföreläggandet till det officiella språket i verkställighetsmedlemsstaten eller till ett annat språk som verkställighetsmedlemsstaten har uppgett att den godkänner. Varje medlemsstat får ange vilket eller vilka av de officiella språken för Europeiska unionens institutioner förutom dess eget som de kan godkänna för det europeiska betalningsföreläggandet. Översättningen ska vara bestyrkt av en person som är behörig därtill i någon av medlemsstaterna (artikel 21.2 b).

Med beaktande av de rådande språkkunskaperna i landet bör endast betalningsförelägganden som är utfärdade på, eller

översatta till, svenska eller engelska godtas vid verkställighet i Sverige. En bestämmelse om detta bör tas in i förordning.

En auktoriserad translator är behörig att bestyrka översättningar enligt bl.a. Bryssel I-förordningen och förordningen om den europeiska exekutionstiteln (5 § förordningen [2005:712] med föreskrifter om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden). På samma sätt bör en auktoriserad translator vara behörig att bestyrka en översättning av ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande. En föreskrift om detta bör tas in i förordning.

4.10 Övriga handlägningsfrågor

Förslag: Behandlingen av personuppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet med europeiskt betalningsföreläggande ska regleras i lag i enlighet med vad som gäller för Kronofogdemyndighetens övriga verksamhetsområden.

Kronofogdemyndighetens beslut om avvisning, avskrivning och överlämnande i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande ska inte få överklagas.

Vissa särskilt angivna bestämmelser i utsökningsbalken, om bl.a. jäv och laga förfall, ska vara tillämpliga på förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande.

Skälen för förslagen

Behandling av personuppgifter

För Kronofogdemyndighetens olika verksamhetsområden finns en gemensam reglering av de register som förs innehållande personuppgifter (se lagen [2001:184] om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet). För respektive verksamhetsområde finns en särskild databas. Enligt den ovannämnda lagen får Kronofogdemyndigheten i betalningsföreläggande- och handräckningsdatabasen behandla bl.a. vissa grundläggande

uppgifter om fysiska och juridiska personer, yrkanden och grunder samt beslut och övriga åtgärder i ett mål. I lagen finns också särskilda bestämmelser om gallring av uppgifter och handlingar i databasen. Vid Kronofogdemyndighetens verksamhet med europeiskt betalningsföreläggande uppkommer samma behov av att hantera personuppgifter som vid myndighetens verksamhet med betalningsföreläggande och handräckning. Behandlingen av personuppgifter i verksamheten med europeiskt betalningsföreläggande bör därför regleras på samma sätt som gäller för verksamheten med betalningsföreläggande och handräckning.

Kronofogdemyndighetens beslut ska inte kunna överklagas

Beslut om att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande eller förklara det verkställbart får inte överklagas. Detsamma gäller beslut om att avvisa en ansökan (artikel 11.2 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande). Enligt de kompletterande bestämmelser som föreslås i denna promemoria får Kronofogdemyndigheten i vissa fall avgöra ett mål om ett europeiskt betalningsföreläggande på annat sätt än genom att utfärda och förklara föreläggandet verkställbart. Kronofogdemyndighetens beslut om avvisning, avskrivning och överlämnande i dessa fall bör inte kunna överklagas. En bestämmelse med detta innehåll bör tas in i lag.

Övriga förfaranderegler

Vissa särskilt angivna bestämmelser i utsökningsbalken är tillämpliga på den ordinarie summariska processen (66 § BfL). Skälet till denna ordning är önskemålet om att Kronofogdemyndighetens olika verksamheter i så stor utsträckning som möjligt ska styras av samma förfaranderegler (prop. 1989/90:85 s. 144 f.). Det finns därför anledning att överväga om dessa

bestämmelser i utsökningsbalken även bör göras tillämpliga på förfarandet om ett europeiskt betalningsföreläggande.

Med hänsyn till att utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande ska ske med användande av ett standardformulär och att sådana beslut inte får överklagas finns det inte något behov av en bestämmelse om beslutsmotivering och fullföljds hänvisning (2 kap. 18 § utsökningsbalken). I enlighet med vad som gäller i den ordinarie summariska processen bör dock bestämmelserna i utsökningsbalken om vem som handlägger målen (1 kap. 3 §), om jäv mot förrättningsman (1 kap. 4–5 §§), om part och ombud (2 kap. 6 §), om inkommande handlingar (2 kap. 7 §), om tolk och översättning (2 kap. 8 §), om laga förfall (2 kap. 9 §) och om rättelse av skrivfel och liknande i beslut (2 kap. 20 §) göras tillämpliga på förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande.

Förvaltningslagen (1986:223) är tillämplig på förvaltningsmyndigheternas handläggning av ärenden, dock inte i den mån annan lag eller förordning innehåller någon avvikande bestämmelse. Vissa bestämmelser i förvaltningslagen blir således tillämpliga på förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande. Det gäller närmast bestämmelserna om service och samverkan m.m. (4–7 §§) och om underrättelse av beslut (21 §). Enligt EG-förordningen behöver endast sökanden tillställas ett beslut om att ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande förklaras verkställbart (artikel 18.3). Av 21 § förvaltningslagen torde dock följa att Kronofogdemyndigheten även bör tillställa svaranden ett sådant beslut.

För den ordinarie summariska processen finns vissa föreskrifter om sökandens anmälningsskyldighet vid ändrade förhållanden, om inbetalning av ansökningsavgift samt om dagbok och aktbildning (jfr 2, 5 och 14–16 §§ förordningen [1991:1339] om betalningsföreläggande och handräckning). Motsvarande föreskrifter bör införas för förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande.

5 Ikraftträdande m.m.

Förslag: De föreslagna författningsbestämmelserna ska träda i kraft den 12 december 2008.

Skälen för förslaget: Förordningen om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande trädde i kraft den 31 december 2006 och ska tillämpas från och med den 12 december 2008 (med undantag för artiklarna 28–31 som ska tillämpas från och med den 12 juni 2008). De kompletterande författningsbestämmelserna bör träda i kraft samtidigt som EG-förordningen ska tillämpas fullt ut, dvs. den 12 december 2008. Med hänsyn till att det genom EG-förordningen och de föreslagna kompletterande bestämmelserna införs ett helt nytt förfarande finns det inte något behov av övergångsbestämmelser.

Enligt den föreslagna lagen om ett europeiskt betalningsföreläggande bemyndigas regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om att ansökan och bestridande får ges in i form av ett elektroniskt dokument (se avsnitt 4.2). När Kronofogdemyndigheten tagit fram de nödvändiga tekniska lösningarna kommer regeringen att meddela sådana föreskrifter.

6 Ekonomiska konsekvenser

Bedömning: EG-förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande och de föreslagna författningsbestämmelserna kommer att medföra endast marginellt ökade kostnader för staten. De ökade kostnaderna ryms inom befintliga anslagsramar.

Skälen för bedömningen: Vid ikraftträdandet av EG-förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande införs en möjlighet att ansöka om ett europeiskt betalningsföreläggande hos Kronofogdemyndigheten. Det kan förutsättas att den nya möjligheten främst kommer att utnyttjas av personer och företag hemmavarande i andra medlemsstater. Dessa kan dock enligt nuvarande ordning ansöka om betalningsföreläggande enligt lagen om betalningsföreläggande. EG-förordningens ikraftträdande gör det också möjligt att i Sverige ansöka om verkställighet av ett utfärdat europeiskt betalningsföreläggande. Motsvarande avgöranden kan redan verkställas i Sverige med stöd av Bryssel I-förordningen eller förordningen om den europeiska exekutions-titeln. Mot denna bakgrund bör den nu aktuella EG-förordningens ikraftträdande endast i mindre grad påverka Kronofogdemyndighetens arbetsbörda. Kostnadsökningarna bedöms därför bli marginella och bör rymmas inom befintliga anslagsramar.

Kronofogdemyndigheten bedriver redan ett arbete med att förbättra service och tillgänglighet för medborgarna, bl.a. genom att erbjuda olika e-tjänster. De föreslagna författningsbestäm-

melserna som möjliggör införandet av elektronisk kommunikation i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande leder därför i sig inte till kostnadsökningar för Kronofogdemyndigheten.

7 Författningskommentar

7.1 Förslaget till lag om ett europeiskt betalningsföreläggande

Tillämpningsområde

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Paragrafen anger lagens tillämpningsområde.

En EG-förordning är direkt tillämplig i varje medlemsstat och har företräde framför nationell lagstiftning. I denna lag införs vissa kompletterande bestämmelser.

Ansökan

2 § En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som görs i Sverige ska ges in till Kronofogdemyndigheten.

Vad som sägs i första stycket gäller även om ansökan avser anspråk som enligt särskilda föreskrifter ska prövas av Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

Paragrafen behandlar var en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska ges in. Övervägandena finns i avsnitt 4.1.

I *första stycket* anges att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som görs i Sverige ska ges in till Kronofogdemyndigheten.

Av *andra stycket* framgår att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska ges in till Kronofogdemyndigheten även om den avser anspråk som enligt särskilda föreskrifter ska prövas av Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd. Sådana föreskrifter finns i lagen (1974:341) om rättegången i arbets-tvister och lagen (1976:839) om Statens va-nämnd.

Anvisningar om vad en ansökan ska innehålla finns i artikel 7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (i fortsättningen benämnd förordningen).

3 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får föreskriva att ansökningar och bestridanden får ges in i form av elektroniska dokument.

Med elektroniskt dokument avses en upptagning som har gjorts med hjälp av automatiserad behandling och vars innehåll och utställare kan verifieras genom ett visst tekniskt förfarande. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om vad som avses med ett elektroniskt dokument.

I paragrafen behandlas möjligheten att ge in ansökningar och bestridanden i form av elektroniska dokument. Övervägandena finns i avsnitt 4.2.

I *första stycket* föreskrivs att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om att ansökningar och bestridanden får ges in i form av elektroniska dokument.

I *andra stycket* definieras begreppet elektroniskt dokument. Definitionen omfattar olika tekniska lösningar som uppfyller kraven på god säkerhet. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om vad som avses med ett elektroniskt dokument. Ansökningar och bestridanden ska undertecknas av parten eller i förekommande

fall av dennes ombud. När handlingen lämnas in på elektronisk väg uppställs vissa krav på en giltig elektronisk signatur (artiklarna 7.6 och 16.5 i förordningen). Kronofogdemyndigheten ska kontrollera att ansökningar och bestridanden som getts in på elektronisk väg undertecknats på ett giltigt sätt.

4 § Om en ansökan eller ett bestridande ges in i form av ett elektroniskt dokument, ska den lämnas till ett mottagningsställe för elektroniska dokument som Kronofogdemyndigheten har anvisat. En sådan handling ska anses ha kommit in till Kronofogdemyndigheten när den har anlänt till ett sådant mottagningsställe.

I paragrafen behandlas hur en ansökan eller ett bestridande i form av ett elektroniskt dokument ska ges in. Övervägandena finns i avsnitt 4.2.

En ansökan eller ett bestridande som lämnas in i form av ett elektroniskt dokument ska lämnas till ett särskilt mottagningsställe som Kronofogdemyndigheten har anvisat. En handling av det angivna slaget ska anses ha kommit in till Kronofogdemyndigheten när den har anlänt till det anvisade mottagningsstället. Avsändaren står risken för att överföringen via Internet fram till den server som anvisats som mottagningsställe inte fungerar. Bestämmelsen påverkar inte frågan om när ett elektroniskt dokument ska anses inkommen i tryckfrihetsförordningens mening.

5 § Ansökningsavgift ska betalas i förskott. Om sökanden inte följer ett föreläggande att betala ansökningsavgiften, ska ansökningen avvisas.

I paragrafen behandlas betalningen av den ansökningsavgift som ska tas ut i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 4.3.

I paragrafen föreskrivs att ansökningsavgift ska betalas i förskott. Om sökanden inte följer ett föreläggande att betala ansökningsavgiften, ska ansökningen avvisas. Ansökningsavgiftens

storlek framgår av förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten.

6 § Om Kronofogdemyndigheten inte har kunnat delge svaranden det europeiska betalningsföreläggandet, ska ansökan avvisas.

Paragrafen behandlar den situationen att Kronofogdemyndigheten inte har lyckats delge svaranden det europeiska betalningsföreläggandet. Övervägandena finns i avsnitt 4.4.

I paragrafen föreskrivs att ansökan ska avvisas om delgivning inte har kunnat ske. Avvisning bör endast ske om upprepade delgivningsförsök har misslyckats. Kronofogdemyndigheten bör i vart fall ha gjort något försök med att delge svaranden genom stämningsman eller annan vars intyg enligt 24 § första stycket delgivningslagen (1970:428) utgör fullt bevis om delgivning. Om en sökande, som medgetts att själv ombesörja delgivningen, misslyckas att delge svaranden, kvarstår Kronofogdemyndighetens skyldighet att ombesörja delgivningen (jfr 2 § andra stycket delgivningslagen). Vid överväganden av om ytterligare delgivningsförsök bör vidtas bör en avvägning göras mellan å ena sidan det arbete och den kostnad som dittills lagts ned på delgivningen och å andra sidan utsikterna till att fortsatta försök lyckas.

7 § Om sökanden återkallar sin ansökan, ska målet avskrivas.

I paragrafen behandlas återkallelse av en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande.

Vid återkallelse av en ansökan ska målet avskrivas. Målet ska avskrivas oavsett när återkallelse sker.

Partiellt betalningsföreläggande

8 § Om ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdats för endast en del av den fordran som angetts i ansökan, ska den återstående delen av ansökan avskrivas.

I paragrafen behandlas s.k. partiellt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 4.5.

Ett s.k. partiellt betalningsföreläggande innebär att sökanden godtar beslutsmyndighetens förslag om ett betalningsföreläggande för endast en del av den fordran som angetts i ansökan. Av paragrafen framgår att den återstående delen av ansökan ska avskrivas efter att ett partiellt betalningsföreläggande har utfärdats.

Sökandens rätt till ersättning för kostnader i målet

9 § Ersättning till sökanden för kostnader i målet får avse ansökningsavgift samt skäligt belopp för

1. delgivningskostnader,
2. översättning av handlingar,
3. åtgärder som vidtagits i syfte att förmå svaranden att erlagga betalning för en förfallen skuld (inkassokostnader), och
4. sökandens eget arbete med anledning av målet samt arvode till ombud eller biträde.

Regeringen meddelar närmare föreskrifter om ersättning för kostnader enligt första stycket 3 och 4.

Paragrafen behandlar sökandens rätt till ersättning för kostnader i målet. Övervägandena finns i avsnitt 4.6.

I *första stycket* införs en uttömmande uppräkningslista av vilka kostnader sökanden kan få ersättning för i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande. Ersättning till sökanden får avse ansökningsavgift samt skäligt belopp för delgivningskostnader, för översättning av handlingar, för inkassokostnader och för

sökandens eget arbete med anledning av målet samt arvode till ombud eller biträde. I fråga om ersättning för kostnader för inkassoåtgärder som vidtagits i en annan medlemsstat torde det inte vara nödvändigt att Kronofogdemyndigheten kontrollerar att åtgärderna vidtagits i enlighet med den medlemsstatens lagstiftning. Om sökanden i ansökan yrkar ersättning för kostnader utöver vad som följer av den införda begränsningsregeln, ska Kronofogdemyndigheten genom ett föreläggande föreslå att ansökan ändras. Om sökanden godtar föreläggandet ska Kronofogdemyndigheten utfärda ett partiellt betalningsföreläggande för det justerade beloppet (jfr 8 § denna lag).

I *andra stycket* upplyses om att regeringen meddelar verkställighetsföreskrifter om kostnadsersättning för dels inkassoåtgärder, dels eget arbete samt arvode till ombud eller biträde.

Överlämnande av mål till tingsrätt eller annan myndighet

10 § Om förfarandet ska gå vidare i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden ska Kronofogdemyndigheten överlämna målet till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet. Om ansökan gäller ett sådant anspråk som anges i 2 § andra stycket, ska överlämnande i stället ske till Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

Om en tingsrätt finner att det inte framgår av handlingarna att tingsrätten är behörig att handlägga målet ska rätten överlämna målet till en annan tingsrätt som kan vara behörig. Vid överlämnande till Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd tillämpas 2 och 3 §§ lagen (1991:852) om betalningsföreläggande för fordringar i arbetstvister och fordringar som skall prövas av statens va-nämnd.

Ett beslut om överlämnande enligt andra stycket får inte överklagas.

Paragrafen behandlar överlämnande av ett mål till tingsrätt eller annan myndighet. Övervägandena finns i avsnitt 4.7.

I *första stycket* föreskrivs att Kronofogdemyndigheten när ett europeiskt betalningsföreläggande har bestritts i rätt tid och

sökanden inte uttryckligen begärt att förfarandet ska avbrytas, ska överlämna målet till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet. Om ansökan gäller ett sådant anspråk som anges i 2 § andra stycket, ska överlämnande i stället ske till Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd. Sökanden ska informeras om att svaranden har lämnat in ett bestridande och om ett eventuellt överlämnande av målet till tingsrätt eller annan myndighet (artikel 17.3 i förordningen).

I *andra stycket* regleras den situationen att en tingsrätt som mottagit ett mål anser att det inte framgår av handlingarna att tingsrätten är behörig att handlägga målet. Det kan t.ex. saknas uppgifter om sådana omständigheter som gör rätten behörig enligt någon forumregel. Ett annat fall är när rätten enligt någon tvingande forumregel är obehörig att handlägga målet. I dessa situationer ska rätten överlämna målet till en annan tingsrätt som kan vara behörig. Den tingsrätten får i sin tur göra motsvarande bedömning av sin behörighet. Vid överlämnande till Arbetsdomstolen och Statens va-nämnd tillämpas 2 och 3 §§ lagen (1991:852) om betalningsföreläggande för fordringar i arbetstvister och fordringar som skall prövas av statens va-nämnd. Av dessa regler följer dels att arbetsgivar- eller arbetstagarorganisation innan överlämnande sker till Arbetsdomstolen ska få tillfälle att uppge om den vill föra talan där, dels att Arbetsdomstolen och Statens va-nämnd, om dessa myndigheter anser sig inte vara behörig att handlägga målet, ska överlämna målet till en tingsrätt som enligt vad som framgår av handlingarna är behörig.

I *tredje stycket* föreskrivs att ett beslut om överlämnande enligt andra stycket inte får överklagas.

11 § I mål som överlämnats till tingsrätt eller annan myndighet ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten. De av sökanden ingivna handlingarna ska anses som stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när domstolen förordnar om målets handläggning.

Paragrafen innehåller bestämmelser som reglerar tingsrättens, Arbetsdomstolens och Statens va-nämnds handläggning efter att ett mål om ett europeiskt betalningsföreläggande överlämnats dit. Övervägandena finns i avsnitt 4.7.

I mål som överlämnats till tingsrätt eller annan myndighet ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten. De av sökanden ingivna handlingarna ska anses som stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när domstolen förordnar om målets handläggning. Vid handläggning hos Statens va-nämnd motsvaras stämningsansökan av en ansökan och utfärdande av stämning av att nämnden ger motparten tillfälle att skriftligen yttra sig över ansökan (jfr 8 och 9 §§ lagen om Statens va-nämnd).

Överklagande

12 § Kronofogdemyndighetens beslut får inte överklagas.

Paragrafen behandlar överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut. Övervägandena finns i avsnitt 4.10.

I paragrafen föreskrivs att Kronofogdemyndighetens beslut i mål om ett europeiskt betalningsföreläggande inte får överklagas. De beslut som omfattas av bestämmelsen är avvisning enligt 5 och 6 §§, avskrivning enligt 7 och 8 §§ samt överlämnande enligt 10 § första stycket.

Förnyad prövning

13 § En ansökan om förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande ska ges in till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet.

Beviljas en ansökan om förnyad prövning, ska rätten samtidigt besluta att ny handläggning ska ske vid Kronofogdemyndigheten.

Paragrafen behandlar frågor om förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 4.8.

I *första stycket* anges att en ansökan om förnyad prövning ska ges in till en tingsrätt som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet. Av detta följer att ansökan ska ges in till samma tingsrätt som målet skulle ha överlämnats till om ett bestridande hade lämnats in i rätt tid (se 10 § första stycket denna lag). Lagen (1996:242) om domstolsärenden ska tillämpas på förfarandet. Det innebär bl.a. att en lagfaren domare ska handlägga målet och att förfarandet som huvudregel är skriftligt.

I *andra stycket* anges att rätten, när en ansökan om förnyad prövning beviljas, samtidigt ska besluta att ny handläggning ska ske vid Kronofogdemyndigheten. Det gäller även om den grund som motiverat den förnyade prövningen inte kan läkas vid Kronofogdemyndigheten. I ett sådant fall ankommer det på Kronofogdemyndigheten, om den gör samma bedömning som tingsrätten, att avvisa ansökan.

Verkställighet

14 § Vid verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har vunnit laga kraft tillämpas, om inte annat följer av artikel 22 eller 23 i förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Paragrafen behandlar verkställighet i Sverige av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat. Övervägandena finns i avsnitt 4.9.

I paragrafen föreskrivs att verkställighet ska ske enligt utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har vunnit laga kraft, om inte annat följer av artikel 22 eller 23 i förordningen. Av detta följer bl.a. att ansökan om verkställighet ska göras hos Kronofogdemyndigheten. Vad beträffar övriga

frågor om förfarandet i utsökningsmål hänvisas till utsökningsbalken. Förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande innehåller bestämmelser om hinder mot verkställighet (artikel 22) och om vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet (artikel 23).

Beträffande verkställighet i Sverige av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten hänvisas till 3 kap. 1 och 12 a §§ utsökningsbalken.

Övriga bestämmelser

15 § I den mån särskilda bestämmelser inte har meddelats i denna lag och annat inte heller följer av förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, gäller i tillämpliga delar vad som är föreskrivet om utsökningsmål i 1 kap. 3–5 §§ samt 2 kap. 6–9 och 20 §§ utsökningsbalken.

I paragrafen anges vilka bestämmelser i utsökningsbalken som gäller för förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 4.10.

De angivna bestämmelserna gäller i tillämpliga delar i den mån särskilda bestämmelser inte har meddelats i denna lag eller något annat följer av EG-förordningen. De bestämmelser i utsökningsbalken som räknas upp innehåller regler om vem som handlägger målen (1 kap. 3 §), om jäv mot förrättningsman (1 kap. 4–5 §§), om part och ombud (2 kap. 6 §), om inkommande handlingar (2 kap. 7 §), om tolk och översättning (2 kap. 8 §), om laga förfall (2 kap. 9 §) och om rättelse av skrivfel och liknande i beslut (2 kap. 20 §).

Paragrafen innehåller ingen hänvisning till rättegångsbalkens tvistemålsregler. Det kan ändå finnas visst utrymme att vid behov söka ledning i principerna för rättegångsbalkens regler, t.ex. i fråga om rättegångshinder på grund av att de yrkanden och

omständigheter som finns angivna i ansökan redan är rättskraftigt avgjorda.

7.2 Förslaget till lag om ändring i utsökningsbalken

3 kap.

1 § Verkställighet får under de förutsättningar som anges i detta kapitel äga rum på grund av följande exekutionstitlar:

1. domstols dom, utslag eller beslut,
2. förlikning som är stadfäst av domstol,
3. godkänt strafföreläggande eller godkänt föreläggande av ordningsbot,
4. skiljedom,
5. förbindelse angående underhållsbidrag,
6. förvaltningsmyndighets beslut som enligt särskild föreskrift får verkställas,
7. handling som enligt särskild föreskrift får läggas till grund för verkställighet,
8. Kronofogdemyndighets utslag eller beslut i mål om betalningsföreläggande eller handräckning,
9. *ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.*

Vad som i balken sägs om dom gäller, om ej annat föreskrivs, i tillämpliga delar även domstols utslag eller beslut samt Kronofogdemyndighets utslag eller beslut i mål om betalningsföreläggande eller handräckning.

Paragrafen innehåller en uttömmande uppräkningslista av vilka avgöranden som får verkställas, s.k. exekutionstitlar.

I paragrafens *första stycke* införs ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Krono-

fogdemyndigheten som en ny exekutionstitel. Beträffande ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat hänvisas till 14 § lagen om ett europeiskt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 4.9.

Andra stycket är oförändrat.

Europeiskt betalningsföreläggande

12 a § Ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten får verkställas utan särskilda villkor, om inte annat följer av artikel 22 eller 23 i förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Paragrafen är ny och behandlar de närmare villkoren för verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten. Övervägandena finns i avsnitt 4.9.

I paragrafen föreskrivs att verkställighet får ske utan särskilda villkor, om inte annat följer av artikel 22 eller 23 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande. Beträffande verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat hänvisas till 14 § lagen om ett europeiskt betalningsföreläggande.

7.3 Förslaget till lag om ändring i delgivningslagen (1970:428)

3 b § Har ett mål om betalningsföreläggande eller vanlig handräckning eller ett mål om europeiskt betalningsföreläggande efter bestridande överlämnats till tingsrätt, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd, får svaranden delges sökandens begäran om överlämnande och andra handlingar i målet genom förenklad delgivning, om svaranden under handläggningen hos *Kronofogdemyndigheten* har delgetts upplysning

om att förenklad delgivning kan komma att användas i målet hos tingsrätten, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd.

En tilltalad i ett brottmål vid tingsrätt får delges stämningsansökan och andra handlingar i målet genom förenklad delgivning om han eller hon i samband med föreläggande av ordningsbot, eller utredning av ett brott som enligt 48 kap. 13 § rättegångsbalken får beivras genom sådant föreläggande, har delgetts upplysning om att förenklad delgivning kan komma att användas i brottmålet.

Paragrafen behandlar de undantagssituationer i vilka förenklad delgivning får användas i målet trots att upplysning om förenklad delgivning inte delgetts i samma instans.

I *första stycket* görs den ändringen att förenklad delgivning även får användas gentemot svaranden i tingsrätt, Arbetsdomstolen och Statens va-nämnd efter att Kronofogdemyndigheten överlämnat ett mål om europeiskt betalningsföreläggande dit. Det krav som uppställs är att svaranden under handläggningen hos Kronofogdemyndigheten ska ha delgetts upplysning om att förenklad delgivning kan komma att användas i målet hos tingsrätten, Arbetsdomstolen eller Statens va-nämnd. Övervägandena finns i avsnitt 4.4.

Andra stycket är oförändrat.

7.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

1 kap.

1 § Denna lag tillämpas vid behandling av personuppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet med utsökning och indrivning, skuldsanering, betalningsföreläggande och handräckning, *europeiskt betalningsföreläggande*, tillsyn i konkurs samt i annan verksamhet som särskilt åligger Kronofogdemyndigheten, om behandlingen är helt eller

delvis automatiserad eller om uppgifterna ingår i eller är avsedda att ingå i en strukturerad samling av personuppgifter som är tillgängliga för sökning eller sammanställning enligt särskilda kriterier.

Bestämmelserna i 4, 5 och 7 §§ samt 2 kap. gäller även vid behandling av uppgifter om juridiska personer och avlidna.

Paragrafen behandlar lagens tillämpningsområde.

I *första stycket* utvidgas lagens tillämpningsområde till att avse även Kronofogdemyndighetens verksamhet med europeiskt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 4.10.

Andra stycket är oförändrat.

2 kap.

7 § I verksamheten med betalningsföreläggande och handräckning samt europeiskt betalningsföreläggande ska det finnas en samling uppgifter som med hjälp av automatiserad behandling används gemensamt i verksamheten för de i 8 och 9 §§ angivna ändamålen (betalningsföreläggande- och handräckningsdatabas).

I paragrafen behandlas området för betalningsföreläggande- och handräckningsdatabasen.

I paragrafen görs en ändring som utvidgar området för betalningsföreläggande- och handräckningsdatabasen till att avse även Kronofogdemyndighetens verksamhet med europeiskt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 4.10.

8 § Uppgifter får behandlas i databasen för tillhandahållande av information som behövs i Kronofogdemyndighetens verksamhet för

1. handläggningen av mål om betalningsföreläggande, handräckning eller europeiskt betalningsföreläggande,
2. tillhandahållande av utslag i mål om betalningsföreläggande och handräckning eller utfärdande av europeiska betalningsförelägganden, och
3. tillsyn, kontroll, uppföljning och planering av verksamheten.

I paragrafen behandlas de primära ändamålen med betalningsföreläggande- och handräckningsdatabasen.

I paragrafen görs ändringar som utvidgar ändamålen för databasen med Kronofogdemyndighetens verksamhet för dels handläggning av mål om europeiskt betalningsföreläggande, dels utfärdande av europeiska betalningsförelägganden. Övervägandena finns i avsnitt 4.10.

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006

ur Europeiska Unionens officiella tidning (EUT) 30.12.2006, L
399, s. 1

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIO-
NENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 61 c,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala
kommitténs yttrande¹,

i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 251 i
fördraget², och
av följande skäl:

¹ EUT C 221, 8.9.2005, s. 77.

² Europaparlamentets yttrande av den 13 december 2005 (ännu ej offentliggjort i EUT),
rådets gemensamma ståndpunkt av den 30 juni 2006 (ännu ej offentliggjord i EUT) samt
Europaparlamentets ståndpunkt av den 25 oktober 2006. Rådets beslut av den 11
december 2006.

(1) Gemenskapen har satt upp som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs. För att gradvis upprätta ett sådant område är gemenskapens uppgift bland annat att vidta de åtgärder på området för civilrättsligt samarbete som har gränsöverskridande följder och som behövs för att den inre marknaden skall fungera väl.

(2) Enligt artikel 65 c i fördraget skall dessa åtgärder omfatta undanröjande av sådant som hindrar civilrättsliga förfaranden från att fungera väl, om nödvändigt genom att främja förenligheten mellan civilprocessrättsliga regler som är tillämpliga i medlemsstaterna.

(3) Vid Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 uppmanades rådet och kommissionen att utarbeta ny lagstiftning i frågor som bidrar till att underlätta det rättsliga samarbetet och till att stärka rätten att få sin sak prövad i domstol, och det hänvisades därvid särskilt till beslut om penningutbetalningar.

(4) Den 30 november 2000 antog rådet ett för kommissionen och rådet gemensamt åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område³. I åtgärdsprogrammet ges möjlighet att införa ett särskilt, enhetligt eller harmoniserat förfarande i gemenskapen för att erhålla ett rättsligt avgörande på vissa områden, bland annat i fråga om obestridda fordringar. Denna fråga betonades ytterligare i Haagprogrammet, antaget av Europeiska rådet den 5 november 2004, som innehåller en uppmaning till att aktivt fortsätta arbetet med ett europeiskt betalningsföreläggande.

³ EGT C 12, 15.1.2001, s. 1.

(5) Kommissionen antog den 20 december 2002 en grönbok om ett europeiskt betalningsföreläggande och om åtgärder för att förenkla och påskynda handläggningen av tvister om mindre värden. Med grönboken inleddes ett samråd om möjliga mål med och inslag i ett enhetligt eller harmoniserat europeiskt förfarande för indrivning av obestridda fordringar.

(6) Att snabbt och effektivtindriva utestående fordringar som inte är föremål för tvist är av största betydelse för de ekonomiska aktörerna i Europeiska unionen, eftersom försenade betalningar är en viktig orsak till insolvens som hotar företags överlevnad, särskilt för små och medelstora företag, och leder till att många arbetstillfällen försvinner.

(7) Alla medlemsstater försöker lösa problemet med massindrivning av obestridda fordringar, i de flesta av staterna genom ett förenklat förfarande för betalningsföreläggande, men både innehållet i den nationella lagstiftningen och de inhemska förfarandenas effektivitet varierar avsevärt. Dessutom är de befintliga förfarandena ofta inte tillämpliga eller kan i praktiken inte användas i gränsöverskridande fall.

(8) De hinder för tillgången till en effektiv rättslig prövning i gränsöverskridande fall som detta ger upphov till, och den konkurrenssnedvridning på den inre marknaden som uppstår på grund av att de förfaranden som står till buds för borgenärer i skilda medlemsstater fungerar på olika sätt, innebär att det krävs gemenskapslagstiftning som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen.

(9) Syftet med denna förordning är att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna i samband med tvister i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande, samt att möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i alla medlemsstater genom att fastställa miniminormer som, om

de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.

(10) Det förfarande som införs genom denna förordning bör utgöra ett kompletterande och valfritt medel för sökanden, som behåller rätten att använda sig av förfaranden enligt nationell lagstiftning. Förordningen varken ersätter eller harmoniserar därför de befintliga mekanismerna enligt nationell lagstiftning för indrivning av obestridda fordringar.

(11) Förfarandet bör i största möjliga utsträckning bygga på att standardformulär används i all kommunikation mellan domstolen och parterna, för att underlätta handläggningen och möjliggöra användning av automatisk databehandling.

(12) Medlemsstaterna bör ta vederbörlig hänsyn till behovet av att garantera möjligheten till rättslig prövning när de beslutar vilka domstolar som är behöriga att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande.

(13) I ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande är sökanden skyldig att lämna upplysningar som är tillräckliga för att fordran och grunden för denna klart ska kunna identifieras, så att svaranden kan göra ett välgrundat val att antingen bestrida fordran eller att lämna den obestridd.

(14) Det bör i detta sammanhang vara obligatoriskt för sökanden att ge en beskrivning av den bevisning som stödjer fordran. För detta ändamål bör ansökningsformuläret innehålla en så uttömmande förteckning som möjligt över de typer av bevisning som vanligtvis åberopas i mål om penningfordringar.

(15) Att lämna in en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande bör medföra betalning av eventuella tillämpliga domstolsavgifter.

(16) Domstolen bör pröva ansökan, bland annat frågan om behörighet och beskrivningen av bevisningen, på grundval av de uppgifter som lämnats i ansökningsformuläret. Därmed kan domstolen göra en preliminär materiell prövning av yrkandet och bland annat avvisa en uppenbart ogrundad fordran eller en obefogad ansökan. Det bör inte vara nödvändigt att denna prövning utförs av en domare.

(17) Beslut om att avvisa ansökan bör inte kunna överklagas. Detta utesluter dock inte en eventuell ny prövning av beslutet att avvisa ansökan i samma instans i enlighet med nationell lagstiftning.

(18) I det europeiska betalningsföreläggandet bör svaranden upplysas om att han kan välja mellan att betala det belopp som beviljats sökanden eller, om han vill bestrida fordran, sända ett bestridande inom en tidsfrist på 30 dagar. Utöver att få de fullständiga upplysningar om fordran som sökanden lämnat, bör svaranden underrättas om den rättsliga betydelsen av det europeiska betalningsföreläggandet och särskilt om följderna av att inte bestrida fordran.

(19) Med hänsyn till skillnaderna mellan medlemsstaternas civilprocessrättsliga regler, särskilt reglerna om delgivning av handlingar, är det nödvändigt att på ett specifikt och detaljerat sätt definiera de miniminormer som bör tillämpas i samband med det europeiska betalningsföreläggandet. När det gäller uppfyllandet av dessa miniminormer bör i synnerhet inte delgivningssätt som bygger på en juridisk fiktion betraktas som tillräckliga för delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande.

(20) Alla de delgivningssätt som förtecknas i artiklarna 13 och 14 kännetecknas av antingen fullständig säkerhet (artikel 13) eller en mycket hög grad av sannolikhet (artikel 14) att den handling som delges har nått sin adressat.

(21) Personlig delgivning till vissa andra personer än den svarande själv enligt artikel 14.1 a och b bör anses uppfylla kraven i dessa bestämmelser endast om dessa personer faktiskt har godtagit/mottagit det europeiska betalningsföreläggandet.

(22) Artikel 15 bör tillämpas på de situationer då den svarande inte kan företräda sig själv i domstolen, t.ex. när det gäller en juridisk person, och då den person som är behörig att företräda honom utses enligt lag, samt i situationer då den svarande har bemyndigat en annan person, främst ett juridiskt ombud, att företräda honom i det aktuella domstolsförfarandet.

(23) Svaranden får lämna in sitt bestridande genom att använda standardformulär som återges i denna förordning. Domstolarna bör emellertid beakta varje annan skriftlig form av bestridande om det är klart formulerat.

(24) Ett bestridande som har lämnats in inom tidsfristen bör leda till att det europeiska förfarandet för betalningsföreläggande avslutas och att ärendet automatiskt övergår till ett ordinarie civilrättsligt förfarande, om inte sökanden uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall ska avslutas. Med avseende på tillämpningen av denna förordning bör begreppet "ordinarie civilrättsligt förfarande" inte nödvändigtvis tolkas enligt nationell lagstiftning.

(25) När tidsfristen för att lämna in ett bestridande har löpt ut bör svaranden i vissa undantagsfall ha rätt att begära en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet. En förnyad prövning i undantagsfall bör inte innebära att svaranden får en andra möjlighet att bestrida fordran. Under den förnyade prövningen bör sakförhållandena i målet inte bedömas utöver vad som följer av de exceptionella omständigheter som svaranden har åberopat. De andra exceptionella omständigheterna kan omfatta en situation då det europeiska

betalningsföreläggandet grundades på att oriktiga uppgifter lämnats i ansökningsformuläret.

(26) Domstolsavgifter enligt artikel 25 bör inte omfatta till exempel advokatarvoden eller kostnader för delgivning av handlingar genom annat organ än domstol.

(27) Ett europeiskt betalningsföreläggande som har utfärdats i en medlemsstat och som har blivit verkställbart bör när det gäller verkställighet behandlas som om det hade utfärdats i den medlemsstat där verkställighet söks. Det ömsesidiga förtroendet för rättskipningen i medlemsstaterna motiverar att en domstol i en medlemsstat bedömer huruvida alla villkor för utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande är uppfyllda, i syfte att göra det möjligt att verkställa föreläggandet i alla övriga medlemsstater utan att det i den medlemsstat där domen ska verkställas behöver prövas om de processuella miniminormerna har tillämpats korrekt. Utan att det påverkar bestämmelserna i den här förordningen, särskilt de miniminormer som fastställs i artikel 22.1, artikel 22.2 samt artikel 23, bör bestämmelserna för verkställighet av det europeiska betalningsföreläggandet även i fortsättningen regleras enligt nationell lagstiftning.

(28) För beräkning av tidsfristerna bör rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister vara tillämplig⁴. Svaranden bör underrättas om detta och informeras om att hänsyn kommer att tas till allmänna helgdagar i den medlemsstat där den domstol som utfärdar det europeiska betalningsföreläggandet är belägen.

(29) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att införa en enhetlig, snabb och effektiv mekanism för indrivning av obestridda penningfordringar i hela Europeiska unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det

⁴ EGT L 124, 8.6.1971, s. 1.

därför, på grund av förordningens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(30) De åtgärder som behövs för att genomföra denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter⁵.

(31) I enlighet med artikel 3 i det till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning har Förenade kungariket och Irland meddelat sin önskan att delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.

(32) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i det till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om Danmarks ställning, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig i Danmark.

⁵ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23. Beslutet ändrat genom beslut 2006/512/EG (EUT L 200, 22.7.2006, s. 11).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1***Syfte**

1. Syftet med denna förordning är att

a) förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande,

och

b) möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i alla medlemsstater genom att det fastställs miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.

2. Denna förordning skall inte hindra en sökande från att driva in en sådan fordran som avses i artikel 4 genom att använda något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller enligt gemenskapsrätten.

*Artikel 2***Tillämpningsområde**

1. Denna förordning skall tillämpas på privaträttens område i gränsöverskridande fall, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor,

tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar och underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet ("acta iure imperii").

2. Denna förordning är inte tillämplig på

a) makars förmögenhetsförhållanden, arv och testamenten,

b) konkurs, ackord och liknande förfaranden,

c) social trygghet,

d) utomobligatoriska fordringar, såvida de inte

i) har omfattats av ett avtal mellan parterna eller betalnings-skyldighet har medgivits,

ii) avser fastställda skulder som uppstått på grund av gemensamt ägande av egendom.

3. I denna förordning avses med medlemsstat samtliga medlemsstater med undantag av Danmark.

Artikel 3

Gränsöverskridande fall

1. I denna förordning avses med gränsöverskridande fall ett fall där åtminstone en av parterna har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan stat än den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen.

2. Hemvistet skall avgöras i enlighet med artiklarna 59 och 60 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om

domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område⁶.

3. Den relevanta tidpunkten för att avgöra om det föreligger ett gränsöverskridande fall skall vara när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in i enlighet med denna förordning.

Artikel 4

Förfarande för europeiskt betalningsföreläggande

Förfarandet för det europeiska betalningsföreläggandet skall inrättas för att driva in penningfordringar som avser ett bestämt belopp och som har förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in.

Artikel 5

Definitioner

I denna förordning avses med

1. "*ursprungsmedlemsstat*": den medlemsstat där ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdas,
2. "*verkställighetsmedlemsstat*": den medlemsstat där verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande begärs,

⁶ EGT L 12, 16.1.2001, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2245/2004 (EUT L 381, 28.12.2004, s. 10).

3. "*domstol*": samtliga myndigheter i en medlemsstat som är behöriga när det gäller europeiska betalningsförelägganden eller andra frågor som hör dit,

4. "*ursprungsdomstol*": den domstol som utfärdar ett europeiskt betalningsföreläggande.

Artikel 6

Domstols behörighet

1. Vid tillämpningen av denna förordning skall domstols behörighet fastställas i enlighet med tillämpliga gemenskapsrättsliga bestämmelser på området, särskilt förordning (EG) nr 44/2001.

2. Om fordran rör ett avtal som har ingåtts av en person, konsumenten, för ändamål som kan anses ligga utanför dennes affärsverksamhet eller yrkesverksamhet, och svaranden är konsumenten, skall emellertid endast domstolarna i den medlemsstat där svaranden har sitt hemvist i den mening som avses i artikel 59 i förordning (EG) nr 44/2001 vara behöriga.

Artikel 7

Ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande

1. En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska göras med hjälp av standardformulär A som återges i bilaga I.

2. I ansökan skall följande anges:

a) Namn på och adress till parterna och i förekommande fall deras ombud samt den domstol till vilken ansökan lämnas in.

b) Fordrans belopp, inbegripet huvudfordran samt i förekommande fall ränta, avtalsvite och kostnader.

c) Räntesats om ränta yrkas på fordran, och den tidsperiod för vilken ränta yrkas, om inte lagstadgad ränta automatiskt läggs till kapitalbeloppet enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.

d) Grunden för talan, inbegripet en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och, i förekommande fall, för den ränta som yrkas.

e) En beskrivning av den bevisning som bestyrker fordran.

f) Grunden för domstolens behörighet.

g) Fallets gränsöverskridande karaktär i den mening som avses i artikel 3.

3. I ansökan skall sökanden förklara att de lämnade uppgifterna så vitt han vet och tror är sanna och att han inser att varje avsiktligt felaktig uppgift kan leda till lämpliga påföljder enligt ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

4. Sökanden får i ett tillägg till sin ansökan upplysa domstolen om att han motsätter sig övergång till ett ordinarie civilrättsligt förfarande i den mening som avses i artikel 17 om svaranden bestrider. Sökanden kan även göra detta senare förutsatt att det sker innan föreläggandet utfärdas.

5. Ansökan skall lämnas in i pappersform eller med hjälp av annat kommunikationsmedel, inbegripet på elektronisk väg, som godtas av ursprungsmedlemsstaten och som finns tillgängligt vid ursprungsdomstolen.

6. Ansökan skall undertecknas av sökanden eller i förekommande fall av dennes ombud. När ansökan inlämnas på elektronisk väg enligt punkt 5 skall den undertecknas i enlighet med artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/93/EG av den 13 december 1999 om ett gemenskapsramverk för elektroniska signaturer⁷. Signaturen skall erkännas i ursprungsmedlemsstaten utan att ytterligare villkor får föreskrivas.

En sådan elektronisk signatur får emellertid inte krävas om och i den utsträckning som det hos domstolarna i ursprungsmedlemsstaten finns ett alternativt elektroniskt kommunikationssystem som är tillgängligt för en viss grupp förhandsregistrerade autentiserade användare och som gör det möjligt att på ett säkert sätt identifiera dessa användare. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om sådana kommunikationssystem.

Artikel 8

Prövning av ansökan

Den domstol till vilken ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnats in skall snarast möjligt och på grundval av uppgifterna i ansökningsformuläret pröva om de villkor som anges i artiklarna 2, 3, 4, 6 och 7 är uppfyllda och om fordran förefaller välgrundad. Denna prövning får ges formen av ett automatiskt förfarande.

⁷ EGT L 13, 19.1.2000, s. 12.

*Artikel 9***Komplettering och rättelse**

1. Om villkoren i artikel 7 inte är uppfyllda och om fordran inte är uppenbart ogrundad eller ansökan är obefogad skall domstolen ge sökanden tillfälle att komplettera eller rätta ansökan. Domstolen skall använda sig av standardformulär B, som återges i bilaga II.
2. Om domstolen kräver att sökanden skall komplettera eller rätta sin ansökan, skall den ange en tidsfrist som den anser vara lämplig med hänsyn till omständigheterna. Det står domstolen fritt att förlänga tidsfristen.

*Artikel 10***Ändring av ansökan**

1. Om kraven i artikel 8 är uppfyllda endast för en del av fordran, skall domstolen informera sökanden om detta med användning av standardformulär C, som återges i bilaga III. Sökanden skall uppmanas att godta eller avvisa ett förslag om ett europeiskt betalningsföreläggande för det belopp som domstolen angivit och skall informeras om följderna av sitt beslut. Sökanden skall svara genom att återsända det standardformulär C som domstolen skickat, inom en tidsfrist som domstolen har angivit i enlighet med artikel 9.2.
2. Om sökanden godtar domstolens förslag, skall domstolen i enlighet med artikel 12 utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande för den del av fordran som godtagits av sökanden. Konsekvenserna med avseende på den återstående delen av den ursprungliga fordran skall regleras av nationell lagstiftning.

3. Om sökanden inte översänder sitt svar inom den tidsfrist som domstolen har angivit eller om sökanden avvisar domstolens förslag, skall domstolen avvisa ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande i dess helhet.

Artikel 11

Avvisning av ansökan

1. Domstolen skall avvisa ansökan om

a) villkoren i artiklarna 2, 3, 4, 6 och 7 inte är uppfyllda,

eller

b) fordran är uppenbart ogrundad,

eller

c) sökanden inte översänder sitt svar inom den tidsfrist som domstolen angivit enligt artikel 9.2,

eller

d) sökanden inte översänder sitt svar inom den tidsfrist som domstolen angivit eller avvisar domstolens förslag i enlighet med artikel 10.

Sökanden skall informeras om skälen för att avvisa ansökan med hjälp av standardformulär D, som återges i bilaga IV.

2. Beslut om att avvisa ansökan kan inte överklagas.

3. Beslut om att avvisa en ansökan skall inte hindra en sökande från att göra gällande fordran genom en ny ansökan om ett

uropeiskt betalningsföreläggande eller något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat.

Artikel 12

Utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande

1. Om kraven i artikel 8 är uppfyllda skall domstolen snarast möjligt och normalt inom 30 dagar från inlämnandet av ansökan utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande med hjälp av standardformulär E, som återges i bilaga V.

Perioden på 30 dagar skall inte omfatta den tid som sökanden använt för att komplettera, rätta eller ändra sin ansökan.

2. Det europeiska betalningsföreläggandet skall utfärdas tillsammans med en kopia av ansökningsformuläret. Den information som sökanden lämnar i tillägg 1 och 2 till formulär A ska inte inkluderas.

3. I det europeiska betalningsföreläggandet skall svaranden upplysas om sina möjligheter

a) att till sökanden betala det belopp som anges i föreläggandet,

eller

b) att bestrida betalningsföreläggandet genom att till ursprungsdomstolen lämna in ett bestridande, som skall avsändas inom 30 dagar efter det att han delgivits föreläggandet.

4. I det europeiska betalningsföreläggandet skall svaranden upplysas om att

a) föreläggandet utfärdades uteslutande på grundval av de uppgifter som sökanden har lämnat och som domstolen inte verifierat,

b) föreläggandet blir verkställbart såvida inte ett bestridande lämnats in till domstolen i enlighet med artikel 16,

c) om ett bestridande lämnas in, skall förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida sökanden inte uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall skall avbrytas.

5. Domstolen skall se till att svaranden delges föreläggandet i överensstämmelse med nationell lagstiftning på ett sätt som uppfyller minimikraven i artiklarna 13, 14 och 15.

Artikel 13

Delgivning med bevis på att svaranden mottagit handlingen

Ett europeiskt betalningsföreläggande får delges svaranden, i enlighet med nationell lagstiftning i den stat där delgivning skall verkställas, på ett av följande sätt:

a) Personlig delgivning genom att svaranden undertecknar ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.

b) Personlig delgivning genom att den behöriga person som delgivit handlingen undertecknar ett dokument där det anges att svaranden tagit emot den eller utan stöd i lagen vägrat att ta emot den, samt datum för detta.

c) Delgivning per post genom att svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.

d) Delgivning på elektronisk väg, t.ex. fax eller e-post, där svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.

Artikel 14

Delgivning utan bevis på att svaranden mottagit handlingen

1. Ett europeiskt betalningsföreläggande får även delges svaranden, i enlighet med nationell lagstiftning i den stat där delgivning skall verkställas, på ett av följande sätt:

a) Personlig delgivning på svarandens personliga adress till personer som bor i samma hushåll som svaranden eller är anställda där.

b) Personlig delgivning i svarandens företagslokaler till personer som är anställda av svaranden, i de fall där svaranden är egenföretagare och i de fall svaranden är en juridisk person.

c) Föreläggandet läggs i svarandens brevlåda.

d) Föreläggandet deponeras på ett postkontor eller hos behöriga myndigheter och en skriftlig underrättelse om att så har skett lämnas i svarandens brevlåda, om den skriftliga underrättelsen klart och tydligt anger att det rör sig om en domstolshandling eller att den har den rättsverkan att delgivning anses ha skett och att tidsfrister har börjat löpa.

e) Delgivning per post utan intyg enligt punkt 3, när svaranden har sin adress i ursprungsmedlemsstaten.

f) Delgivning på elektronisk väg med automatisk sändningsbekräftelse, under förutsättning att svaranden i förväg uttryckligen har godkänt detta delgivningssätt.

2. Vid tillämpning av denna förordning skall delgivning enligt punkt 1 inte vara tillåten om svarandens adress inte med säkerhet är känd.

3. Delgivning enligt punkt 1 a, b, c och d skall intygas genom

a) ett dokument, undertecknat av den behöriga person som delgivit handlingen, där det anges

i) vilket sätt som använts för delgivning,

ii) datum för delgivningen,

och

iii) när föreläggandet delgivits någon annan person än svaranden, namnet på denne och i vilket förhållande denne står till svaranden,

eller

b) ett mottagningsbevis från den delgivna personen i fall som avses i punkt 1 a och b.

Artikel 15

Delgivning med ett ombud

Delgivning i enlighet med artiklarna 13 eller 14 får också ske med svarandens ombud.

*Artikel 16***Bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet**

1. Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen genom att använda standardformulär F, som återges i bilaga VI och som denne skall erhålla samtidigt med det europeiska betalningsföreläggandet.
2. Bestridandet skall sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.
3. Svaranden skall i bestridandet ange att han bestrider den aktuella fordran utan att behöva ange skälen för detta.
4. Bestridandet skall lämnas in i pappersform eller med hjälp av annat kommunikationsmedel, inbegripet på elektronisk väg, som godtas av ursprungsmedlemsstaten och som finns tillgängligt vid ursprungsdomstolen.
5. Bestridandet skall undertecknas av svaranden eller i förekommande fall av dennes ombud. Om bestridandet lämnas in på elektronisk väg i enlighet med punkt 4 skall det undertecknas i enlighet med artikel 2.2 i direktiv 1999/93/EG. Signaturen skall erkännas i ursprungsmedlemsstaten utan att ytterligare villkor får föreskrivas.

En sådan elektronisk signatur får emellertid inte krävas om och i den utsträckning som det hos domstolarna i ursprungsmedlemsstaten finns ett alternativt elektroniskt kommunikationssystem som är tillgängligt för en viss grupp förhandsregistrerade autentiserade användare och som gör det möjligt att på ett säkert sätt identifiera dessa användare. Medlemsstaterna skall underätta kommissionen om sådana kommunikationssystem.

*Artikel 17***Verkan av inlämnande av bestridande**

1. Om ett bestridande lämnas in inom den tidsfrist som anges i artikel 16.2 skall förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida inte sökanden uttryckligen begärt att förfarandet i så fall skall avbrytas.

Att sökanden gjort sin fordran gällande genom det europeiska betalningsföreläggandet får inte enligt nationell lagstiftning inverka menligt på hans ställning i ett senare ordinarie civilrättsligt förfarande.

2. Övergången till ett ordinarie civilrättsligt förfarande i den mening som avses i punkt 1 skall regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.

3. Sökanden skall informeras om huruvida svaranden har lämnat in ett bestridande och om eventuell övergång till ett ordinarie civilrättsligt förfarande.

*Artikel 18***Verkställbarhet**

1. Om inget bestridande har inkommit till ursprungsdomstolen inom den tidsgräns som fastställs i artikel 16.2, och med beaktande av skäligen tid för bestridandet att komma fram, skall ursprungsdomstolen med användning av standardformulär G, som återges i bilaga VII, utan dröjsmål förklara det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart. Domstolen skall kontrollera delgivningsdatumet.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 skall de formella förutsättningarna för verkställbarhet regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.

3. Domstolen skall skicka det verkställbara europeiska betalningsföreläggandet till sökanden.

Artikel 19

Upphävande av exekvatur

Ett europeiskt betalningsföreläggande som blivit verkställbart i ursprungsmedlemsstaten skall erkännas och verkställas i de övriga medlemsstaterna utan att det behövs någon verkställbarhetsförklaring och utan att det finns någon möjlighet att motsätta sig dess erkännande.

Artikel 20

Förnyad prövning i undantagsfall

1. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när

a) i) betalningsföreläggandet har delgivits svaranden på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14,

och

ii) delgivning utan svarandens förskyllan inte har skett i så god tid att denne haft möjlighet att förbereda sitt svaromål,

eller

b) svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter,

förutsatt att svaranden i vilketdera fallet vidtar åtgärder utan dröjsmål.

2. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 också ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet vid den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning, eller på grund av andra exceptionella omständigheter.

3. Om domstolen avslår svarandens ansökan på grund av att inget av de skäl för förnyad prövning som anges i punkterna 1 och 2 är tillämpligt, skall det europeiska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan.

Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad på grund av ett av de skäl som anges i punkterna 1 och 2 skall det europeiska betalningsföreläggandet förlora sin giltighet.

Artikel 21

Verkställighet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning skall verkställighetsförfarandet regleras av verkställighetsmedlemsstatens lagstiftning.

Ett europeiskt betalningsföreläggande som blivit verkställbart skall verkställas enligt samma villkor som ett verkställbart beslut som utfärdats i verkställighetsmedlemsstaten.

2. För verkställighet i en annan medlemsstat skall sökanden till den medlemsstatens behöriga verkställighetsmyndigheter lämna följande:

a) En kopia av det europeiska betalningsföreläggandet, i den lydelse som förklarats verkställbar av ursprungsdomstolen, vilken skall uppfylla de nödvändiga villkoren för fastställande av dess äkthet,

och

b) vid behov en översättning av det europeiska betalningsföreläggandet till det officiella språket i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken för domstolsförfaranden på den ort där verkställigheten begärs, i enlighet med den medlemsstatens lagstiftning, eller till ett annat språk som verkställighetsmedlemsstaten har uppgett att den godkänner. Varje medlemsstat får ange vilket eller vilka av de officiella språken för Europeiska unionens institutioner förutom dess eget som de kan godkänna för det europeiska betalningsföreläggandet. Översättningen skall vara bestyrkt av en person som är behörig därtill i någon av medlemsstaterna.

3. Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett dess benämning, får krävas av en sökande som i en medlemsstat begär verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdat i en annan medlemsstat, på den grunden att han är utländsk medborgare eller att han inte har hemvist eller vistelseort i verkställighetsmedlemsstaten.

*Artikel 22***Hinder mot verkställighet**

1. Verkställighet skall på svarandens ansökan vägras av den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten, om det europeiska betalningsföreläggandet är oförenligt med ett beslut eller föreläggande som tidigare meddelats i en medlemsstat eller i tredjeland, om

a) det tidigare beslutet eller föreläggandet avsåg samma sak och samma parter,

och

b) det tidigare beslutet eller föreläggandet uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i verkställighetsmedlemsstaten,

och

c) den omständighet som gör besluten oförenliga inte kunde ha åberopats som en invändning under domstolsförfarandet i ursprungsmedlemsstaten.

2. Verkställighet skall på begäran vägras även om och i den omfattning som svaranden till sökanden erlagt det angivna beloppet i det europeiska betalningsföreläggandet.

3. Det europeiska betalningsföreläggandet får inte under några omständigheter omprövas i sak i verkställighetsmedlemsstaten.

*Artikel 23***Vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet**

Om svaranden har ansökt om förnyad prövning i enlighet med artikel 20 får den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten på ansökan av svaranden

a) begränsa verkställighetsförfarandet till säkerhetsåtgärder,

eller

b) göra verkställigheten beroende av att det ställs en sådan säkerhet som domstolen eller myndigheten bestämmer,

eller

c) när det föreligger exceptionella omständigheter, låta verkställighetsförfarandet vila.

*Artikel 24***Juridisk företrädare**

Det skall inte vara obligatoriskt att företrädas av en advokat eller annan jurist

a) för sökanden i samband med ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande,

b) för svaranden i samband med bestridandet av ett europeiskt betalningsföreläggande.

*Artikel 25***Domstolsavgifter**

1. Domstolsavgifterna för ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande och det ordinarie civilrättsliga förfarande som följer på detta vid ett bestridande av ett europeiskt betalningsföreläggande i en medlemsstat får sammantaget inte överstiga domstolsavgifterna för ett ordinarie civilrättsligt förfarande som inte har föregåtts av ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande i den medlemsstaten.

2. Vid tillämpning av denna förordning skall domstolsavgifter omfatta avgifter som skall erläggas till domstolen och vars storlek fastställs i enlighet med nationell lagstiftning.

*Artikel 26***Förhållande till nationell processlagstiftning**

Alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning skall regleras enligt nationell lagstiftning.

*Artikel 27***Förhållande till förordning (EG) nr 1348/2000**

Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur⁸.

⁸ EGT L 160, 30.6.2000, s. 37.

*Artikel 28***Information om delgivningskostnader och verkställighet**

Medlemsstaterna skall samarbeta för att informera allmänhet och jurister om

a) kostnader för delgivning av dokument,

och

b) vilka myndigheter som har behörighet i fråga om verkställighet med avseende på tillämpningen av artiklarna 21-23,

särskilt genom det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område vilket inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG⁹.

*Artikel 29***Information om domstols behörighet, förfaranden för förnyad prövning, kommunikationsmedel och språk**

1. Senast den 12 juni 2008 skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om

a) vilka domstolar som är behöriga att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande,

b) förfarande för förnyad prövning och behöriga domstolar för tillämpningen av artikel 20,

⁹ EGT L 174, 27.6.2001, s. 25.

c) vilka kommunikationsmedel som godtas vid ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande och som domstolarna har tillgång till,

d) språk som godtas i enlighet med artikel 21.2 b.

Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om senare ändringar av denna information.

2. Kommissionen skall ställa den information som meddelats i enlighet med punkt 1 till allmänhetens förfogande genom offentliggörande i Europeiska unionens officiella tidning och på andra lämpliga sätt.

Artikel 30

Ändring av bilagorna

Standardformulären i bilagorna skall uppdateras eller anpassas i tekniskt avseende för att säkerställa full överensstämmelse med bestämmelserna i denna förordning enligt förfarandet i artikel 31.2.

Artikel 31

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av den kommitté som inrättats genom artikel 75 i förordning (EG) nr 44/2001.

2. När det hänvisas till denna punkt, skall artikel 5a.1 – 5a.4 och artikel 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

Artikel 32

Översyn

Senast den 12 december 2013 skall kommissionen överlämna en detaljerad rapport till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om hur förfarandet med det europeiska betalningsföreläggandet fungerar. Rapporten skall innehålla en utvärdering av förfarandet som det har fungerat och en utvidgad konsekvensanalys för varje medlemsstat.

För detta ändamål, och för att garantera att bästa praxis i Europeiska unionen vederbörligen beaktas och återspeglar principerna för bättre lagstiftning, skall medlemsstaterna förse kommissionen med information om hur det europeiska betalningsföreläggandet fungerar över gränserna. Denna information skall omfatta domstolsavgifter, handläggningstider, effektivitet, lätthet att använda samt medlemsstaternas interna förfaranden för betalningsförelägganden.

Kommissionens rapport skall vid behov åtföljas av förslag till ändringar.

Artikel 33

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning.

Den skall tillämpas från och med den 12 december 2008 med undantag för artiklarna 28, 29, 30 och 31 som skall tillämpas från och med den 12 juni 2008.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater i enlighet med fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Utfärdad i Strasbourg den 12 december 2006.

På Europaparlamentets vägnar
J. BORELL FONTELLES
Ordförande

På rådets vägnar
M. PEKKARINEN
Ordförande

[Bilagorna I-VII återfinns i EUT L 399, 30.12.2006 s. 11 f.]